BETTA LONGFORTH

Dragoste trădată

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Bolivia coborî din elicopter, sub soarele orbitor al deșertului. Cât vedea cu ochii, doar nisip; nici o clădire, vreun palmier, sau orice altceva, care să depășească nivelul solului. Se întoarse la timp ca să vadă cum pilotul îi făcea semne că se întoarce la bază.

Pantalonii subțiri i se lipiră de pulpa piciorului, când elicea elicopterului începu să se învârtească; numai în clipa aceea realiză că rămăsese singură cu nisipurile. Dar credea că va reuși; astfel își va încununa cariera.

Întorcându-se spre sud, văzu o minge de nisip. El era, sau mai bine zis, numai el putea fi. Își duse mâna streașină la ochi, urmărind acel glob de nisip care se mărea, indicând prezența unui vehicul.

În timp ce urmărea apropierea vehiculului, auzi un zgomot care venea din spatele ei. Se întoarse repede și văzu apropiindu-se un autobuz vechi, rablagit. Se întoarse

din nou spre sud. Realiză că autobuzul acela care abia se târa, va ajunge primul la ea.

Dezamăgită, apoi furioasă, realiză că nu va mai fi singură. Autobuzul opri la câțiva metri de ea și când se deschiseră ușile năvăliră cel puțin zece ziariști, care o înconjurară. Apoi, ca la un semn, trecură de ea pornind spre Jeepul care oprise la oarecare distanță.

Jeepul era condus de o figură cunoscută, care purta un kaffiyeh negru pe cap. În spatele lui se aflau doi bărbați cu Uzi.

– Președintele Arafat! Președintele Arafat! strigau cei prezenți, fugind spre el.

Își făcu și ea loc printre reporteri și cameramani, fără a-și lua ochii de la bărbat. Când ajunse în față strigă:

– Domnule președinte Arafat, este adevărat că vă veți întâlni cu primul ministru al Israelului?

O pereche de ochi negri o fixară de sub kaffiyeh. Omul clipi de câteva ori, apoi se ridică în picioare în Jeep, s-o vadă mai bine.

– Tu! strigă el.

– Eu? întrebă ea.

– Da, spuse președintele. Nu ești Bolivia Smith, de la Miami Times?

– Da, sir.

– Vino, îi spuse Arafat, indicând spre locul pasagerului. Vino cu mine, vreau să-ți acord un interviu în exclusivitate.

Se auziră voci nemulțumite, care o însoțiră până ce urcă în Jeep. Apoi, președintele Arafat porni mai departe.

O bătaie în ușă o întrerupse din visul cu ochii deschiși și înainte să apuce să strige „intră“, ușa se deschise și șeful ei vârî un cap ciufulit.

– Lucrezi la ceva? o întrebă.

Bolivia făcu încercarea de a se îndrepta de spate, lucru cam greu din cauza coloanei care-i înțepenea mereu în fața calculatorului.

– Mda, am niște chestii de terminat, mormăi ea, în speranța că nu-i va mai da altceva de făcut.

– Am ceva care ar putea să te intereseze.

Încercă să nu se entuziasmeze. Mai avea trei zile până când trebuia să-i apară articolul pe care nu apucase să-l scrie și nici măcar nu avea idee ce subiect să abordeze.

Henry intră și-i puse un maldăr de scrisori pe birou. Apoi trecu prin spatele ei și-i ridică transperantele. Lumina soarelui invadă încăperea.

– Ce sunt astea? îl întrebă.

– Reclamații.

– Polițiști corupți?

Henry scutură din cap.

– N-am avut norocul ăsta! Se pare că un grup de veterani din Vietnam și-a așezat corturile nu departe de Lauderdale.

– De ce nu scriu la presa locală din Fort Lauderdale?

– Cred că au mai multă încredere în Times.

Bolivia pufni.

– Bine, dacă spui că în tine au încredere... Fiecare reclamație menționează numele tău.

Bolivia puse scrisorile jos și se uită la plicuri.

– Sunt toate din aceeași zonă, ca și cum niște vecini s-ar fi adunat să spună ce-i doare.

– Citește-le, dacă găsești ceva interesant mergi mai departe, dacă nu, aruncă-le.

Henry ieși, iar Bolivia citi prima scrisoare. După ce le termină, observă unele asemănări. Toți reclamanții erau îngrijorați din cauza acelor veterani care se așezaseră în cartierul lor, dar unul singur era mai îngrijorat că aceștia ar fi putut avea și droguri, punând astfel în primejdie adolescenții din cartier. Altul se întreba ce se va întâmpla cu tinerele din cartier; unul singur punea problema acestor veterani și se întreba de ce guvernul i-a lăsat fără case.

Rubrica săptămânală de care se ocupa Bolivia se numea „What's Happening?" „Ce se mai întâmplă?"și era axată pe investigarea cazurilor de corupție la nivel guvernamental. Iar dacă în vreo săptămână nu găsea nimic interesant de semnalat, se ocupa de corupția din sistemul judiciar. Alteori, se ocupa de discriminarea minorităților. Nu-i plăcea să ancheteze isprăvile unor doamne din suburbii, care se plângeau ori de câte ori realitatea le invada viețile. Iar dimineață urma să plece la Lauderdale.

***

Bolivia era permanent ocupată să-și schimbe ceva în viață. Dacă începea să se simtă confortabil, schimba imediat ceva; dacă era nostalgică, își schimba activitățile de bază. Dacă începea să acumuleze bunuri, scăpa la un moment de ele. Rămâneau totuși două lucruri neschimbate în viața ei: meseria și cele două prietene.

Până și familia i se modifica destul de des; părinții, care se despărțiseră încă din copilăria ei, păreau să se ia la întrecere, să vadă care putea avea mai mulți parteneri. Nici nu mai știa câți frați vitregi are.

Pentru că-i plăcea sentimentul că nimic nu este veșnic, spera să primească o misiune în străinătate, aspirând să fie desemnată să lucreze permanent în lumea a treia, preferabil într-o zonă de conflict.

Bolivia locuia într-un hotel.

În acest sezon, locuia la Seventeen Palms, o clădire roz, lipsită de măreție, de semnificație și importanță, despre care putea doar să presupună că fusese cândva în stare mai bună. Avea vedere la ocean, dar așa aveau majoritatea hotelurilor la Miami Beach. Era înconjurat de foarte mulți palmieri, de unde venea și numele. Se organizau aici petreceri pentru pensionari, sau alte categorii de oameni în vârstă și spectacole de desene animate pentru copii, în holul mare. În afara sezonului, lucrurile se mai linișteau. O dată ce plecase și ultimul grup de vizitatori, se oprise și aerul condiționat. Bolivia făcuse reclamații în scris către administrator, ba chiar

ridicase vocea la proprietarul hotelului, dar nu se revolvase nimic nici după două luni.

Luna iulie la Miami poate fi asemănată cu viața într-o spălătorie în care funcționează cel puțin zece mașini și uscătoare, iar anul acesta se înregistraseră temperaturi record. Oamenii disperați se rugau să plouă, să bată vântul.

Cei care călătoresc mult, știu că nu trebuie să viziteze Miami în luna iulie. N-o să auzi pe nimeni spunând:

– Să mergem la Miami, să ne răcorim!

Toți se duc în Maine, sau, dacă-și pot permite, în Caraibe.

Cam așa stau lucrurile, și proprietarii hotelului, Arthur și Julie, au intuit bine că pot face economii închizând aerul condiționat, după plecarea ultimilor turiști. Nici nu se gândiseră la Bolivia și încă doi turiști care nu știuseră că va fi cumplit de cald, mai ales fără aer condiționat. Ori de câte ori încercase să discute cu proprietarii hotelului, i se răspunsese invariabil că erau plecați în Alaska, să se răcorească. Fuseseră mai inspirați ca ea.

Mai avea câteva posibilități: se putea muta la un prieten care avea aer condiționat, sau putea dormi la birou. Preferă să bea câteva beri seara, s-o ajute să adoarmă fără să se mai enerveze că se trezea noaptea lac de sudoare. Dimineața îi era mai greu. Mahmureala evolua de la ușor spre insuportabil și începu să se gândească serios să se mute în altă parte.

În seara aceasta, urma să se întâlnească la o bere cu cele două prietene.

***

– Te măriți? întrebă Bolivia cu ochii mari.

– Da.

– Nu cred! exclamă Bolivia. Ție îți vine să crezi? o întrebă pe Sandy.

– Nu este chiar o surpriză, răspunse Sandy mai diplomată. Doar știam că se iubesc!

– Dar chiar trebuie să te măriți cu el? insistă Bolivia.

– Sigur, vreau s-o fac, răspunse Anne.

– De ce nu te rezumi la a te muta cu el? nu se lăsă Bolivia.

Anne schimbă priviri cu Sandy.

– Și care ar fi diferența?

– Căsătoria mi se pare ceva final, zise Bolivia, deși nu vorbea din proprie experiență, nici din experiența părinților ei.

– Mie mi se pare foarte romantic, mormăi Sandy, care, după cum arăta acum, nu avea nici urmă de romantism în uniforma de baseball, epuizată, cu machiajul întins.

– Jack nu vrea doar să locuim împreună, le mărturisi Anne. A mai încercat odată și n-a mers. Vrea să facem lucrurile în mod legal.

Boliviei nu-i plăcea deloc ce auzea. Anne se mărita, Sandy tot încerca să cunoască bărbați... astfel, foarte

curând, va rămâne fără prietene. Va avea două perechi de prietene care o vor invita uneori la masă. De ce trebuia să se schimbe lucrurile acum?

– Și când te-ai gândit s-o faci? o întrebă pe Anne.

– Pe douăzeci și unu august, răspunse Anne.

– Așa de repede?

– Ce faci cu apartamentul? o întrebă Sandy.

– Îl vând și mă mut la Jack.

– Niciodată n-o să-l vinzi prea repede, zise Bolivia. Mai ales vara.

– Nu contează, fu răspunsul Annei. Și așa era. Anne câștiga destul de mult ca avocat.

– În cazul ăsta, mă bucur pentru tine, mormăi Bolivia.

– Parcă-ți plăcea Jack, îi reaminti Anne.

– Sigur că-mi place; ar exista vreun motiv pentru care să nu-mi placă?

– Nu se va schimba nimic.

– Totul se va schimba, răspunse Bolivia sec.

– Doar nu mă răpește, ci se însoară cu mine! Voi continua să mă văd cu prietenele.

– Te vei considera recent căsătorită, și nu vei mai ieși cu prietenele, o opri Bolivia.

– Nu voi fi mai îndrăgostită decât acum.

– Iar eu nu mă mărit încă, așa că mă ai la dispoziție, spuse Sandy.

– După cum te străduiești să cunoști bărbați, nici tu nu vei fi prea mult de acum înainte singură, observă Bolivia.

– Dacă ți-aș spune câți am cunoscut până acum, voi mai rămâne mult timp nemăritată, bombăni Sandy.

– Oricum, vreau să participați amândouă la ceremonie, le opri Anne.

– Ceremonie? repetă Bolivia.

– Da, când se căsătoresc doi oameni, evenimentul se numește ceremonie, o informă Anne.

– Anne, doar îți amintești că nu ne plăceau astfel de ceremonii și ne distram pe seama lor, stărui Bolivia.

– Mama vrea neapărat să fiu mireasă, preciză Anne. Jack, la fel.

Sandy și Bolivia se priviră lung, apoi pufniră în râs.

– Și tu îl crezi?

– De ce nu?

– Pentru că bărbații nu suportă cununiile, îi spuse Bolivia.

– Eu, Jack și colegii lui, abia o așteptăm, o informă Anne.

Se lăsă tăcere.

– Bine, continuă ea, am nevoie de o rochie superbă. Mă cunoașteți, îmi plac rochiile.

– Asta mi se pare prima afirmație mai apropiată de adevăr pe care o faci, constată Sandy.

– N-ai putea să-ți cumperi o rochie nouă, fără să te mai măriți? propuse Bolivia.

– Chiar nu credeți că am nevoie și eu de un moment de nostalgie în viața mea? le întrebă Anne. Nu vreau o nuntă mare; o ceremonie restrânsă cu prietenii.

– Eu n-am chef să particip la nici o cununie, le spuse Bolivia.

– La a mea vei participa, vei fi domnișoară de onoare, o liniști Anne.

Bolivia aproape se înecă.

– Da, veți fi un cuplu de domnișoare de onoare, sau cum vreți să vă numiți.

– Eu aș prefera să nu mă implic, zise Bolivia.

– Vom fi ridicole, insistă Sandy, ca Mutt și Jeff.

– Exact, sări și Bolivia, care era mult mai înaltă ca Sandy. Va râde toată lumea de noi.

– Veți fi frumoase amândouă, le liniști Anne.

Bolivia tresări.

– Stați, am o idee. O să-ți placă, Anne. Ai putea servi hot dog și bere.

– Voi purta o rochie de mătase roz și perlele bunicii, iar voi rochii roz pal, din organza, cu trandafiri, așa că hot dogul și berea ies din discuție .

– Roz? exclamă Bolivia. Nici moartă! Nici în pruncie nu m-au îmbrăcat în roz!

– Brunetelor le stă foarte bine în roz! pledă Anne.

– Rozul este culoarea bebelușilor, zise și Sandy.

– Dar atât de dulce, spuse Bolivia, încercând să dea o notă obscenă cuvântului.

– Da, trebuie să fie astfel, zise Anne. Iar voi ar trebui să arătați... virginal.

Se lăsă tăcere.

***

Bolivia mai avea această discuție în minte a doua zi pe drumul străbătut pe motocicleta ei Kawasaki, spre Fort Lauderdale. Va refuza să poarte rochie. Nici nu avea vreuna; de fapt, nu avusese nici o rochie până acum și nu avea de gând să îmbrace vreo monstruozitate din organza, tot așa cum nici cu tocuri înalte nu se va încălța. Nici n-ar putea să pășească astfel cocoțată pe ele. Cât despre trandafirașii care s-o facă să pară vreo zână din O mie și una de nopți....

Sandy se mai îmbrăca în rochii...

Vântul cald și umed care-i bătea din față la șaptezeci de kilometri la oră, o făcea să-și simtă fața dogorind. Ar fi fost bine să tragă pe marginea drumului, să mai răsufle puțin, înainte de a intra în suburbiile orașului.

I se părea o zonă liniștită; o dată ce va opri motorul, probabil nu se va auzi nici musca. Văzu în preajmă case mari, copaci înalți, copii jucându-se pe străzi, făcându-i cu mâna, jucăriile lor înșirate pe pajiști. Părea un loc unde să te măriți, să faci copii.

O luă la dreapta, apoi imediat văzu locul cu pricina. Orașul se termina brusc. Pe o parte, se mai aflau case și grădini, pe cealaltă... pădure. Se întrebă dacă locul acesta aparținea statului. Dacă nu, de ce nu-l preluaseră întreprinzătorii să construiască alte case? Asta făcuseră încotro vedeai cu ochii.

Opri motocicleta, își scoase casca. Sub ea, părul îi era ud. Își trecu degetele prin el, apoi își puse aparatul de fotografiat la gât și se îndreptă spre prima casă.

– Mama ta e acasă? îl întrebă pe puștiul care-i deschise.

– Nu este, dacă vrei să-i vinzi ceva.

Îi plăcu repede puștiul acesta isteț; și ea fusese la fel. Îl luă deoparte, pentru ca acesta să poată vedea mai bine strada și implicit motocicleta ei.

– Agenții de vânzări vin pe motocicletă? îl întrebă.

– E a ta? întrebă puștiul cu ochii mari.

Ca răspuns, Bolivia ridică cascheta.

– O chem imediat pe mama, zise băiatul, încercând să închidă ușa, dar Bolivia puse piciorul s-o oprească; pentru nimic în lume nu voia să piardă aerul condiționat.

Auzi o voce de femeie:

– Ai lăsat-o în casă? Apoi, o femeie drăguță de vreo treizeci de ani își făcu apariția.

– Pe cine căutați? o întrebă.

– Sunteți Judy Bower?

– Da, spuse femeia încruntându-se.

– Sunt Bolivia Smith, de la Miami Times. Am primit scrisoarea dumneavoastră și...

– Nu se poate! Aș vrea să-mi arătați un act... ceva...

– Am citit toate scrisorile dumneavoastră, doamnă.

Judy îi zâmbi.

– Vin imediat cu ceva rece de băut.

Bolivia acceptă ceaiul cu gheață.

– Am venit să investighez tabăra despre care ne-ați scris.

– O, Bolivia! exclamă femeia. Îți citesc fiecare rubrică; uneori i-o trimit și mamei în Indiana.

– Mulțumesc, zise Bolivia.

– Ai fost și pe la celelalte case?

– Nu, tu ești prima; de fapt, am sperat că-mi vei arăta cum să ajung la tabără.

– Nici eu nu știu să intru acolo; nici pe copii nu-i las să se ducă. Dar știu pe unde ies acei oameni.

– Pe unde ies?

– Da, intră și ies mereu; altfel n-am fi știut de prezența lor.

– V-au făcut vreun rău până acum?

– Nu, de fapt, aș dori să se facă ceva pentru ei.

– Vecinii tăi sunt speriați.

– Au fost câteva mici incidente, mai ales când unul din ei a încercat să flirteze cu o fetișcană cam libertină. Vecinii care nu aveau armă și-au cumpărat și s-a iscat o isterie generală. Mi-e teamă că s-ar putea complica lucrurile.

– În Miami ne confruntăm cu probleme create de cei fără locuințe, spuse Bolivia.

– Cei de aici nu cerșesc, dar poartă acele haine de camuflaj și asta ne creează impresia c-ar putea izbucni războiul în orice moment. Și nu este exclus să fie așa, mai ales că toți bărbații se înarmează.

– Poliția a aflat de existența lor?

– Da, dar nu se implică, atâta timp cât acești oameni n-au comis vreo ilegalitate. Ce-ai zice de un croissant și încă un ceai cu gheață? Dar o întrebare personală pot să-ți pun? turuia femeia.

– Ascult, zise Bolivia.

– Ne întrebam de ce ai primit acest nume... este neobișnuit pentru o persoană.

– Părinții mei se aflau în Bolivia când m-am născut. Mai am un frate pe care-l cheamă Oslo și o soră, Roma. Nu mai spuse că avea încă o soră vitregă numită Great Falls, nume cu care mama ei cam exagerase.

– Ce vei face când îi vei găsi? o întrebă Judy.

– Ce pot să fac eu? Să-i intervievez și să scriu în ziar despre ei. Dacă vom face vâlvă, poate și autoritățile se vor mișca.

Juddy încuviință.

– Am văzut un reportaj despre acești oameni, anul trecut. Se pare că aleg locuri în care se pot retrage de lume; este felul lor de a protesta.

– Bănuiesc că nu fac rău nimănui, zise Bolivia. Eu voi face tot posibilul. Voi încerca să-i lămuresc că oamenii de aici sunt îngrijorați de prezența lor și le voi sugera să se mute mai departe, unde nu sunt atâtea familii cu copii. Bolivia se ridică. Vreau să-ți mulțumesc pentru ospitalitate.

Juddy o conduse până la motocicletă, iar Tommy îi duse cascheta.

– Vrei să-mi arăți pe unde ies oamenii aceia din pădure, Tommy? îl întrebă.

Puștiul nu mai așteptă invitație, ca să urce pe motocicletă în spatele ei.

Capitolul 2

De cum păși în pădurea amazoniană, zgomotele civilizației se întrerupseră brusc, de parcă le-ar fi închis cineva de la distanță și începură să se facă simțite zgomotele specifice junglei.

Roiuri de insecte o însoțeau fără s-o atace, de parcă ar fi știut că se vor confrunta cu un dușman redutabil. De undeva din dreapta, croindu-și drum prin sălbăticie, un mușuroi de furnici pornise deja la atac. Papagalii scoteau sunetele lor caracteristice, maimuțele strigau, legănându-se pe crengile copacilor, curioase să vadă cine le invadase teritoriul.

Cărarea se pierdea undeva în pădurea în care predomina verdele închis, cauzat de lipsa soarelui care nu pătrundea din cauza hățișurilor de vegetație. Bolivia scoase maceta și începu să hăcuiască acel hățiș care părea că amenință s-o stranguleze.

Înainta foarte greu. Sudoarea îi curgea pe trup, lipitorile i se lipeau de glezne și puterea îi pierea încetul cu încetul. Cu toate acestea, nimic n-o oprea să-i ia interviul lui Santa Santana, liderul rebelilor; acest interviu urma să fie încununarea carierei ei.

Un bărbat într-un veșmânt verde, murdar, apăru în calea ei, făcând-o să revină brusc la realitate.

– Ei tu, strigă Bolivia, dar acesta dispăru mediat. Așteaptă!

La un moment dat, se întrebă chiar, dacă din cauza oboselii și a căldurii nu avusese cumva halucinații. Avu senzația că niciodată nu va mai găsi poteca pe care ajunsese aici, că se pierduse. Cu toate acestea, poteca părea să ducă undeva; era sigură că va ajunge la tabăra din junglă. Era convinsă că bărbatul se grăbise să-și anunțe camarazii de apariția ei, lucru care nu-i plăcea deloc. Reporterii de investigații trebuie să apară pe neașteptate.

Încercă să-și țină mintea trează, amintindu-și felul în care se desfășura munca la ziarul care o angajase. Șeful ei păruse s-o ia în serios, îi dăduse o rubrică întreagă, dar o ignora când îi cerea s-o trimită la San Salvador, Belfast sau Beirut. Iar ea intrase în jurnalistică doar pentru că-i plăcea să călătorească, iubea aventura și primejdia. Nu că Miami n-ar fi fost destul de periculos, dar ea tânjea după război. Un război adevărat.

Iar acum, își pierdea vremea cu acești veterani din Vietnam, care se retrăseseră din societate. Mare scofală! Nici măcar o rubrică nu putea să țină cu ce va afla de la ei.

Poate ar fi fost mai bine să intre în poliție, ca Sandy: ea cel puțin, știa să folosească o armă. Chiar și Annie avea o viață mai palpitantă.

Ea avea reputația că scrie o rubrică plină de umor. Și asta, pentru că, de cele mai multe ori, nu putea lua în serios subiectele pe care le aborda.

Ar fi trebuit să se apuce de altceva. Auzise de mulți jurnaliști care plecaseră în diferite țări unde vindeau informațiile pe care le primiseră în țara lor. Avea ceva bani la bancă, dar o sumă destul de mică. Pentru început, trebuia să-și plătească biletul de avion. Pentru Beirut; acolo voia să ajungă.

Se imagină într-unul din acele hoteluri bombardate zilnic, unde era periculos să te și uiți pe fereastră. Se imagină într-un bar unde se întâlneau corespondenții de război, schimbau reportaje, se grăbeau să trimită articolele pe fax, străduindu-se să obțină permis spre zonele cele mai periculoase. Dar un lucru era sigur; scăpa de căldura toridă de la Miami.

Tocmai se imagina oprită de milițiile șiite, când realiză că intrase deja în tabără. Se străduí să vadă pe unde se afla și cu cine ar fi putut să discute, dar era cam târziu. Era privită de trei bărbați cu mult interes. Doi stăteau picior peste picior, foarte relaxați și jucau cărți. Erau îmbrăcați

în resturi de uniforme de război, alții în uniformă de camuflaj, în tricouri, sau cu pieptul gol. Observă că se aflau acolo cinci corturi.

Se făcu imediat tăcere.

– Bună dimineața, le spuse ea zâmbindu-le. Se afla în mijlocul junglei, între bărbați care poate nici nu mai erau în toate mințile.

– Ce dorești? o întrebă unul din ei.

Bolivia scoase legitimația de presă.

– Sunt Smith de la Times. Aș vrea să vă iau un interviu.

– Nu acordăm interviuri, zise unul din cei care jucau cărți.

– Am crezut că vreți să-mi spuneți și varianta dumneavoastră. De ce vă aflați aici?

În sfârșit, bărbații reacționară.

– Ce variantă?

– Lumea din jur a reclamat prezența voastră aici. Am crezut că vreți să vă justificați, înainte ca poliția să vină să verifice.

– Nu încălcăm nici o lege, zise unul.

– Dar îi speriați pe vecini, zise Bolivia.

Unii pufniră în râs, alții mormăiră vorbe de neînțeles.

– Nu deranjăm pe nimeni, spuse un altul, aruncând cărțile cu dispreț.

– Ziarul la care lucrez a primit reclamații și tocmai am discutat cu una din femeile care ne-au scris. Era îngrijorată de prezența voastră aici, mai ales din cauza copiilor.

– Lasă-ne în pace, cucoană!

Bolivia își încrucișă brațele la piept.

– Uitați ce este: voi scrie articolul, cu sau fără colaborarea voastră. Dacă participați, ar putea fi un articol constructiv, iar dacă nu, ar putea fi publicitate negativă. Depinde ce vreți.

– Vrem să fim lăsați în pace. Aceste vorbe fură spuse de un tânăr care după cum arăta nu avea cum să fi luptat în Vietnam.

– Mă gândeam că ați putea desemna pe unul din voi să vorbească, le sugeră Bolivia.

Deodată, unul din ei făcu un pas înainte, renunțând la jocul de cărți și strigă:

– Hei, Moose, ar fi mai bine să-l aduci pe Tooley. Zi-i că avem una vie aici.

Eu sunt „cea vie“ se întrebă Bolivia? Dar nu reacționă în vreun fel.

Când mesagerul dispăru în pădure, Bolivia își scoase aparatul din suport.

– Fără fotografii! strigă cineva, atât de amenințător încât Bolivia îl puse înapoi.

– Nici măcar tabăra și corturile nu le-aș putea fotografia? întrebă ea.

– Fără fotografii!

Bolivia decise să aștepte. Poate că se va înțelege cu acest Tooley.

În clipa aceea, auzi un zgomot puternic și din junglă apăru un bărbat într-un scaun cu rotile. Acesta avea o

pușcă la spatele scaunului, o bâtă de baseball, pe care i-o întinse lui Red Sox. Bărbatul părea foarte masiv, încât scaunul părea foarte mic și incomod pentru el. Purta o pereche de pantaloni îngălbeniți. Cel mai mult impresiona părul lui. Era decolorat, probabil fusese mai închis la culoare, dar acum, în lumină, părea să concentreze toate razele soarelui, ca și cum ar fi luat foc. Avea o mustață mare și barbă. Numai nasul nu-i era acoperit de păr, dar și acesta avea două cicatrice.

Gigantul vorbi.

– Ce naiba cauți aici?

Bolivia se uită la el, încântată că-l putea privi de sus.

– Asta voiam să te întreb și eu!

– Ai încălcat niște reguli, cucoană!

Dacă era ceva care-i displăcea teribil Boliviei, era să i se spună cucoană.

– Sunt pe o proprietate publică!

Bărbatul se apropie amenințător de ea. Avu senzația la un moment dat că ar fi fost mai bine să se dea un pas înapoi, dar n-o făcu, prefăcându-se că studiază o insectă care i se așezase pe braț.

– Ce crezi, că aici suntem la safari? o interpelă bărbatul, amuzat.

Bolivia era îmbrăcată în costumul de corespondent străin.

– Am venit în misiune, zise ea. Lucrez la Miami Times.

Bărbatul o privi batjocoritor.

– Ar trebui să cad pe spate la această informație?

– Tu ești informația cea mai bună.

– Cine spune asta?

– Vecinii de la nord, care sunt proprietari.

Bărbatul se întoarse spre ceilalți.

– Ați pierdut vremea pe acolo? se adresă uriașul celor din jur.

– Nicidecum, Tooley, răspunse unul, ceilalți doar clătinând din cap.

– Ce probleme au cu noi? întrebă Tooley.

– Sunt îngrijorați din cauza fetelor lor, zise Bolivia și Tooley începu să râdă.

– Nu suportăm fetișcanele.

– Și din cauza drogurilor sunt la fel de îngrijorați.

– Poate o să ți se pară ciudat, cucoană, dar nu ne drogăm. Ne arăți și nouă o legitimație?

Bolivia scoase acreditarea și i-o întinse.

– Bolivia? citi el. Asta nu e nume de femeie, ci de țară!

– Dar Tooley este nume?

– Îl cheamă Jim O' Tooley, zise un altul. Așa îi spunem noi.

– Domnule O'Tooley, te-aș putea întreba din ce trăiți aici?

Bolivia auzi niște murmure, dar Tooley le opri imediat.

– Se referea la hrană, proștilor. O privi lung și-i spuse: așteptăm să iasă câte o pisică din casele vecinilor și s-o calce mașina ca să ne facem câte o friptură. Vrei să stai cu noi la masă? În zilele bune ne mai pică și câte un cocher spaniel...

– Am considerat că ești un om serios, căruia îi iau un interviu, îl opri Bolivia.

– Cine-a spus de interviu? Te înșeli, cucoană!

– Stai puțin, il opri Bolivia. Ești cumva paraplegic?

– Da' ce-ai crezut, ripostă bărbatul, că am ales vehiculul ăsta de plăcere?

– Vrei să discutăm despre asta?

– Arăt eu de parcă aș vrea să discut?

– Uite ce este, Tooley, dacă o să cooperezi, o să-ți redau opiniile în ziar, iar dacă n-o vei face, voi scrie că toți turiștii care vin în partea asta pot trece pe aici ca să te vadă. Ce preferi?

– Văd că ai tupeu, cucoană! Ce-ai zice dacă n-ai mai avea ocazia să scrii articolul?

– Haide, insistă Bolivia, spune tot ce ai de spus și o să vezi ce publicitate o să-ți fac!

Tooley lăsă jos arma și-i zâmbi:

– Iei masa cu noi, Bolivia?

– Cu plăcere, le răspunse, sperând că nu-i vor pune în față carnea vreunui animal de curte, cum spuseseră.

***

Se așezară toți direct pe pământ, în fața unui foc de campanie, cu excepția lui Tooley, care se distanțase cu ajutorul scaunului cu rotile. Bolivia se simți privită în timp ce mânca. Nu știa prea bine ce mănâncă; avea sentimentul că era carne de iepure, mai ales pentru că nu

semăna la gust cu nimic din ce mai mâncase, iar iepure nu mâncase niciodată. Nu se împăca deloc cu acest gând, dar era oricum mai bine decât să fi mâncat pisică sau câine. Mai comandaseră ceva și de la McDonalds, produse aduse de un bărbat pe care nu-l văzuse până atunci.

– De unde faceți rost de bani? îl întrebă Bolivia pe Tooley.

El începu să râdă.

– Întotdeauna pui întrebări nepotrivite când ești invitată la masă?

– Sunt reporter... răspunse Bolivia. Nu pot să nu mă întreb, asta-i tot.

– Vreți să-i spunem de unde avem bani, băieți? li se adresă Tooley celor din jur. În afară de faptul că furăm de la casele din jur. Iar eu din cerșit cu scaunul cu rotile. Mi-am fixat pe piept un poster pe care am scris că sunt veteran din Vietnam și nu primesc soldă de la guvern. Dar dacă vrei să știi adevărul, ne mai luăm și slujbe când rămânem fără bani; lucrări de construcții, cules de fructe, ce ne pică.

După masă, când își aprinseră țigările, Bolivia le ceru permisiunea să le pună câteva întrebări.

– De ce vă aflați aici? Care este motivul?

– Ne place să trăim aici, răspunse unul din ei, iar ceilalți încuviințară.

– De unde ați știut că vă va plăcea stilul ăsta de viață? îi întrebă ea.

Bărbații schimbară priviri, apoi unul răspunse în numele tuturor:

– Așa era și la Nam.

– V-a plăcut cum era la Nam? întrebă Bolivia.

– Viața avea un scop acolo, îl auzi pe unul din ei.

– Problema este aceeași, interveni Tooley; nu ne-am putut reintegra în societate când ne-am întors din război. Mulți dintre noi nu și-au mai găsit soțiile libere, am făcut terapie în grup, dar am fost atât de traumatizați de război că n-am mai putut obține slujbe.

– Dar nu păreți prea traumatizați, constată Bolivia.

– Ar trebui să vezi cum reacționăm când este lună plină, zise Tooley.

– Nu mi se pare nimic ciudat la voi, nu văd de ce n-ați putea obține slujbe.

– Din pură mândrie, zise Tooley.

– Poftim?

– M-ai auzit bine, din mândrie. Dacă am fi fost un grup de hipioți și am fi format o comunitate ca să evităm societatea, n-ar fi avut nimeni nimic împotriva noastră, dar așa, dacă am luptat în război, suntem suspecți. Aici, clima este cam umedă dar nu exagerat, nu plătim chirie, nu plătim utilități.

– Dar nu aveți nici un fel de ambiții? îl întrebă Bolivia. Nu putea să-i înțeleagă pe cei fără ambiții.

– Eu nu am, zise Tooley. Voi, băieți?

– Nu, nu avem. Dar tu, Bolivia? o întrebă unul. Să-i deranjezi pe cei care nu vor să-ți răspundă, poate?

– Îmi place să mă ocup de știri.

– Și noi intrăm în categoria asta?

– Nu încă, le spuse. Dar veți intra după ce voi scrie reportajul. De obicei, scriu despre corupție.

– Și atunci, ce cauți aici? Ai rămas fără subiecte? Să vedem ce putem alcătui pentru tine, se oferi Tooley. Ce-ai zice de titlul ăsta? Ni s-au spălat creierele în Vietnam și acum încercăm să ne alcătuim o comunitate în mijlocul Floridei, să ne ducem bietele vieți până la capăt. Sau, ai putea spune că ne aflăm într-o tabără de vară pentru veterani. Poate ne trezim cu indivizi care vor să facă pe războinicii cu noi.

– Se întâmplă și așa ceva? întrebă Bolivia mirată.

– Sigur că da! Spuneți-i, băieți!

Bolivia nu le dădu voie să înceapă.

– Jocul tău preferat care este, Tooley? îl întrebă.

– Cred că n-ai vrea să afli!

– Dacă n-aș fi vrut, nu ți-aș fi pus întrebarea!

– Vino cu mine la cortul de acolo și-o să-ți arăt.

– Nu, mulțumesc.

– Ai văzut filmul"Întoarcerea din Vietnam?"

– Da.

Tooley rânji.

– Știi care este cel mai mare avantaj să fii într-un scaun cu rotile?

– Dacă vrei să spui că este sexul...

Bărbații pufniră în râs, dar Tooley nu luă parte la veselia generală.

– Ai văzut unul din cele mai mari filme care s-a făcut vreodată și tot ce-ți amintești este legat de sex... Nu te-a

impresionat tematica, semnificația, mesajul, ci doar faptul că un tip aflat în scaunul cu rotile nu putea...

– Nu vreau să continuăm discuția asta, îl întrerupse Bolivia; se afla în acele situații în care gura ei mare o băga în bucluc.

– Vrei cafea? o întrebă unul dintre bărbați.

– Sigur că da. Bolivia începu să se simtă dintr-o dată foarte bine, cu toate că era o zi umedă, toridă. Vă pot face o fotografie, băieți? îi întrebă.

– Fără fotografii, zise Tooley.

– De ce nu?

– Știu că voi, reporterii, nu puteți crede, dar nu toată lumea vrea să-și vadă fotografia în ziare. Invitația la masă nu includea și sesiunea foto.

– Fotografia era doar pentru mine; eu scriu o singură rubrică a ziarului, în care nu se publică fotografii.

– Uite ce e, Bolivia, dacă tot vrei să ai o amintire cu noi, așază-te în poala mea și Moose o să ne facă o fotografie.

– Nu asta am vrut, zise ea.

– Atunci, las-o baltă! zise Tooley.

Bolivia nu mai reacționă.

I se oferi o cană cu cafea la fel de rea ca cea pe care o pregătea ea.

– Ați vrea să scriu ceva anume despre voi? îi întrebă, fără a fi sigură în acest moment dacă urma să folosească informația. Nu părea un subiect prea interesant pentru o rubrică de pe prima pagină.

Tooley, care râsese până atunci, se opri brusc și luă o mină serioasă.

– Să scrii doar că nu vrem să supărăm pe nimeni atâta timp cât pe noi nu ne deranjează nimeni. Vrem să ducem o viață liniștită, retrasă, ca niște călugări.

– Călugării nu au puști, remarcă Bolivia, care nu credea o iotă din ce spunea Tooley.

– Sunt puști de vânătoare, nu sunt interzise de lege.

– Și ce vânați?

– Prepelițe, iepuri, dar nu exagerăm. Ne-ai înțelege dacă ai fi fost în război.

Probabil, Tooley observă ceva pe figura ei pentru că o întrebă imediat:

– Ce este? Ai fost în război? De ce te uiți așa?

– Încă n-am fost, răspunse ea.

– Adică?

– Adică aș fi vrut să merg, dar n-am fost trimisă până acum. De fiecare dată au trimis bărbați.

– Băieți, cred că avem între noi un corespondent de război frustrat, le spuse Tooley celorlalți. Să ne jucăm puțin de-a războiul, ca s-o facem fericită?

– Tooley, asta ar însemna să ne curățăm puștile, zise unul din ei.

– Numai zgomotul și mi-ar da dureri de cap, adăugă un altul.

Tooley se uită la Bolivia și ridică din umeri.

– Ei bine, cel puțin am încercat. Te invit în cortul meu de veteran de război, să mă faci fericit.

– Nu, mulțumesc, mi se pare că ești destul de fericit și fără contribuția mea.

– Aș putea fi și mai fericit.

– Toți am putea fi mai fericiți, zise Bolivia.

– Ești cam dură, Bolivia.

– Oricum aș fi, este timpul să plec, mă așteaptă un drum destul de lung.

Tooley veni cu scaunul său cu rotile mai aproape de ea.

– Găsești drumul de întoarcere?

– Fără probleme, zise Bolivia.

– Aș putea trimite unul din băieți cu tine.

– Dacă am ajuns singură aici, voi reuși să și plec. A fost o plăcere să te cunosc, Jim O'Tooley.

– La fel, Bolivia, spuse el luându-i mâna în palmele sale mari. Apoi se răsuci cu scaunul și porni spre cortul său.

Se afla deja la oarecare distanță când îi veni ideea de a se furișa înapoi, să facă niște fotografii ale taberei. Nu pentru a le folosi la ziar, ci pentru ca să le arate prietenilor. Când reuși să ajungă destul de aproape, văzu bărbații adunați în jurul lui Tooley. Făcu fotografiile.

Capitolul 3

Chelnerul le privi o dată, de două ori. Erau destul de ciudate, dar văzuse destule ciudățenii, aici la Miami.

Annie, care venise direct de la serviciu, arăta ca un top model în costumul ei bej, părul blond proaspăt buclat, pălărie asortată. Se ținea foarte bine pe tocurile înalte gen stilet, lucru pentru care Bolivia o admira din toată inima. Ea nu se simțea bine decât în pantofi fără tocuri. Era îmbrăcată ca de obicei, în pantaloni kaki, cămașă de aceeași culoare și eșarfă asortată.

Sandy era cea care atrăgea atenția. Trebuia să poarte în permanență arma și nu era prea ușor s-o ascundă sub bluza hawaiană, peste pantaloni.

– Vreau ceva foarte tare și rece, începu Bolivia imediat ce se așezară.

– Ce vrei să spui?

Sandy nu răspunse, o privi lung pe Anne care luă meniul și începu să-l studieze.

Bolivia simți că se conspira împotriva ei.

– Se petrece ceva ce eu nu știu?

– Mi-a plăcut rubrica ta de astăzi, zise Anne ridicând privirea, zâmbindu-i. Acest zâmbet putea să impresioneze orice bărbat, dar cu Bolivia nu-i mergea.

– Sună cam primejdios... începu Sandy... sau așa ai vrut să pară... mă refer la bărbații din junglă.

– Într-un fel erau periculoși, răspunse Bolivia, fără s-o scape pe Anne din priviri.

– N-aș fi crezut că vei fi atât de impresionată de un grup de veterani din Vietnam, zise Anne.

– Sunt sigură că nu m-ați chemat aici să discutăm despre articolul meu....

– Corect; am venit aici să mâncăm.

– Nu este ziua mea ... începu Bolivia . Și nici ale voastre....așa că nu pot să presupun decât că este vorba despre vreo căsătorie...

– Nu te uita la mine... începu Anne, nu eu am declanșat discuția.

Sandy se foia pe scaun, nerăbdătoare.

– Ce este asta? se răsti Bolivia. Doar n-o să discutăm doar despre nunți de acum înainte? Nu cumva ți-ai luat și „ The Modern Bride“, Annie? Am crezut că ne puteam distra pe seama acestui gen de femei până acum. Corectează-mă, dacă greșesc! Femei care stau în fața șemineului, flecărind despre servicii de cafea și chinezării.

Annie roși.

Bolivia continuă:

– Am fost foarte bune prietene tocmai pentru că nu ne plăcea să discutăm astfel de lucruri. Acum, peste noapte, lucrurile se schimbă.

– Bolivia, nunta mea nu ne va strica prietenia, așa că nu face un caz din asta! o somă Anne.

– De fapt, nimic nu ne va strica prietenia, adăugă Sandy.

– Stai puțin, o opri Bolivia. Parcă spuneai că Jack își dorește o nuntă mare.

– La început, da; acum și mama i s-a alăturat.

– Mama ta n-a avut o nuntă mare la vremea ei?

– Să lăsăm asta acum. V-am chemat aici ca să vă cer sfatul.

Anne scoase o fotografie pe care i-o întinse lui Sandy la început.

Sandy luă imediat un aer disprețuitor.

– O să arăt ca la doisprezece ani în asta, bodogăni trecând fotografia Boliviei.

– Cu siguranță nu, zise Anne.

– Sandy arată de doisprezece ani, indiferent ce-ar îmbrăca, remarcă Bolivia. Fotografia ilustra un model blond, care purta o rochie roz, până la glezne, decoltată la spate. Nu suporta acest gen de rochie. Nici vorbă! exclamă înapoindu-i fotografia lui Sandy.

– O să arăt ca o florăreasă, constată aceasta. Pot să-mi pun o fundă în păr să arăt ca Alice în Țara Minunilor.

Anne le privi exasperată, apoi rupse fotografia în bucăți.

– Ei bine, vreți să-mi spuneți voi cum ar trebui să arate o domnișoară de onoare?

– Ce fel de pantofi vom purta? întrebă Bolivia.

– Vrei să spui că vom avea de ales între pantofi de jogging și cizme de munte?

– Eu nu pot purta tocuri, zise Bolivia.

– Iar eu nu pot merge fără tocuri, spuse Sandy. Și nici mânecile acelea scurte nu-mi plac!

– Diadema cu flori va arăta penibil pe părul meu tuns perie, obiectă Bolivia.

– Bine, fetelor, le spuse Anne, o să încerc și alte variante. Dar acum, cred că-mi trebuie ceva tare de băut.

***

– Este cel în căruciorul cu rotile, zise Bolivia, arătându-l pe Tooley.

Anne se aplecă să vadă mai bine fotografia.

– Nu arată rău.

– Are un aer periculos, constată și Sandy. Arată ca abia ieșit din închisoare.

– Ai un motiv anume să ni-l arăți? L-am văzut deja în articolul din ziar.

– Fotografia din ziar era cam estompată, zise Bolivia uitându-se la figura lui zâmbitoare.

– Ai observat? remarcă Sandy. Îi zâmbea acestui tip!

– Am văzut. Nu este ea, cea de obicei, se întâmplă ceva.

– Nu lui îi zâmbeam, ci amintirii conversației cu el. Este un tip simpatic.

– E paraplegic? întrebă Anne.

– Nu știu, presupun că da.

– Poate are picioarele amputate.

– Oricum, este un ciudat, dacă trăiește în mijlocul junglei.

– Sau puțin scrântit, adăugă Sandy.

– Bine, să-l lăsăm, le spuse Bolivia, nervoasă.

– Iar acum se va bosumfla, constată Sandy.

– Nu se comportă ca de obicei, zise și Anne.

– Eu cred că-i cam place tipul, zise Sandy.

– Nu se poate! exclamă Anne. Bolivia este interesată de orice este competitiv!

– Adevărat, întări Sandy.

– Aveți de ales între a vă închide gurile sau a continua să mă bateți la cap până când voi pleca.

– Tu? întrebă Anne. Tu, reportera cu gura cea mai mare din Miami, te dai bătută?

– Dacă continui tot așa... o amenință Bolivia.

– Eu încep să înțeleg, zise Sandy, de parcă ar fi elucidat o crimă.

– Eu nu, recunoscu Anne.

– Ascultă, zise Sandy. Bolivia este interesată de el pentru că este singur.

– Parcă spunea că arată ca un criminal!

– Dar ca bărbat nu prezintă pericol!

– Este clar că n-ai văzut „Întoarcerea acasă“ adăugă Anne.

– L-am văzut, obiectă Sandy. L-am văzut împreună, dacă-ți amintești. Nu spun că este singur din punct de vedere sexual. Mă refeream la faptul că a ieșit din societate.

– Eu m-am săturat de pălăvrăgelile voastre, zise Bolivia ridicându-se.

– Și desertul? sări Anne.

– Nu mai am chef să-mi aud cele mai bune prietene trăncănind aiurea.

– E un tip sexy măcar?

Bolivia se relaxă.

– Foarte.

– Asta înseamnă că a opus rezistență. Boliviei nu-i plac bărbații care-i cad în plasă imediat.

– Nu este adevărat! se apără Bolivia așezându-se la loc.

– Sentimentele au fost reciproce? întrebă Anne, deloc lămurită.

– Sigur că da! exclamă Bolivia furioasă.

– Bolivia are o concepție specială despre dragoste.

– Îmi place să înfrunt un bărbat, zise Bolivia. Îți trebuie o anume energie pentru asta.

– Mai ales dacă ajungeți în pat, completă Sandy.

– Ați făcut-o? interveni și Anne.

– Ați înnebunit? N-am fost singuri!

– O să-l mai vezi?

– Mă tem că nu, spuse Bolivia.

– De ce nu? Ce te oprește să-l mai vizitezi?

– N-am de gând să alerg după bărbați. Oricum, tipul ăsta nu mă interesează.

– Foarte bine, o admonestă Sandy. Vine la întâlnire cu noi cu fotografia lui în buzunar și nu este interesată de el.

– Am adus-o, crezând că n-ați citit ziarul.

– Ne-ai fi omorât dacă nu-ți citeam articolul, bombăni Anne.

– Dacă o să primesc o misiune în străinătate, probabil o să cunosc mulți ca el.

– Este imposibil, o opri Sandy. Nu-și poate pune scaunul cu rotile pe motocicleta ta.

– Ei bine, pe motocicletă nu-l pot așeza, le opri Bolivia. Nu l-am văzut în picioare, dar este foarte înalt.

În timpul desertului, începură să discute în contradictoriu ca de obicei, asupra filmului pe care-l vor vedea. Sandy prefera filmele romanțioase, pe care Bolivia le ura. Prefera filme în care jucau doar bărbați. Anne îndrăgea filmele de ficțiune, mai ales pe cele cu efecte speciale. Toate trei erau înnebunite după filmele polițiste, dar nu rula nici unul la ora aceea. În cele din urmă, făcură un compromis asupra unui film cu suspans, dar Bolivia era sigură că avea și ceva romanțios în el. Se dovedi că avusese dreptate, așa că ațipi puțin în timpul

celui de al doilea sărut. Când se trezi și fetele îi spuseră că acest al doilea sărut evoluase rapid în crimă, regretă că se lăsase furată de somn.

– Ce fac bărbații voștri în acest weekend? le întrebă Bolivia când ieșiră din sala de film.

– Eu și Jack... începu Anne.

– Nici nu vreau să aud! o opri Bolivia; probabil vă duceți să căutați argintărie, sau alte prostii de-astea.

– Oprește-te Bolivia! zise Anne. Voiam să spun, dacă m-ai fi lăsat, că mergem la Keys, așa că poți merge cu noi.

– Mulțumesc de invitație, dar cred c-o voi rata de data asta, spuse Bolivia. N-avea chef să-și petreacă weekendul cu un cuplu de îndrăgostiți. De fapt, și ei meritau să fie lăsați singuri.

– Și tu? o întrebă pe Sandy.

– Lucrez în acest weekend.

– Ce grozav!

– Nu este chiar așa grozav, pentru că nu voi avea aer condiționat.

– Sună ca și cum ai fi în apartamentul meu! exclamă Bolivia.

Ea nu făcu nimic altceva decât să se scalde în apele oceanului și să mănânce înghețată. Singurul lucru bun pe care-l făcu fu cumpărarea unui hamac pe care și-l întinse pe terasă. Vizita în tabără îi dăduse această ideee. După ce-și aplică un spray care să țină țânțarii la distanță, dormi pe terasă în cele două nopți.

Era o noapte obișnuită la Beirut. În afara hotelului, sirienii și creștinii acopereau partea lor de oraș: în interior, jurnaliștii se adunaseră la bar. Băutura curgea în valuri și tocmai se depănau povestiri de război, când își făcu Bolivia intrarea.

Arăta foarte bine; înaltă, bronzată, cu ochelari mari de aviator. Era în mare vogă să porți ochelari de aviator atât ziua cât și noaptea. Auzise că în cercul de reporteri porecla ei era „șarpele". Numele venea de la faptul că se putea strecura neobservată în situații dificile, întorcându-se cu subiecte de mare interes. Îi plăcu porecla și se gândi cum putea s-o menționeze într-un viitor articol.

Se făcu liniște la apariția ei în bar și se auzi rostindu-se cuvântul „șarpele". Când colegii se ridicară să-i facă loc, se duse spre partea unde se concentraseră reporterii europeni.

– Gin cu sifon, Khalid, îi spuse chelnerului.

Ferguson, șeful de la Tribune, o prinse după umeri.

– Smith, se zvonește că o să vii cu ceva trăznet.

– Se poate, replică Bolivia dând ginul peste cap.

– Am auzit că se va lăsa cu prizonieri.

Bolivia făcu un gest aproape imperceptibil din cap, dar imediat fu înconjurată. Veniră toți lângă ea să-i pună întrebări, dar era decisă să nu lase să-i scape nici o informație. Acest reportaj pe care urma să-l facă, trebuia să fie marea lovitură a carierei ei.

Deodată, se auzi zgomotul unei explozii, de undeva din spatele ei. Așteptă o secundă până să se întoarcă. Holul hotelului fusese ținta și văzu că unii dintre colegii ei se aruncaseră la podea. Alții se repeziră spre ieșire. În trecere, unul din ei o prinse de braț.

– Unde este bine să ne adăpostim? o întrebă acesta. Nu mai putem sta aici!

După câteva minute, mai mulți reporteri se îngrămădiseră în balconul camerei ei, urmărind cum cădeau bombele. Era ca și cum ar fi urmărit jocurile de artificii de 4 iulie, la Miami Beach. Le mai lipsea oceanul.

Soneria telefonului o readuse la realitate, adică în biroul ei.

– Ești Bolivia Smith? auzi o voce de femeie.

– Da, eu sunt.

– Vreau să-ți vorbesc în legătură cu articolul de vinerea trecută.

Bolvia avu sentimentul că era una din femeile din Fort Lauderdale, nemulțumită de ce scrisese ea.

– Despre ce este vorba?

– Despre imaginea din articol. Te rog să nu mă consideri nebună... începu femeia, apoi se opri nesigură.

– Nu-ți face probleme, nici eu nu mă simt prea bine în dimineața asta, îi spuse Bolivia.

– De fapt, unul din bărbații din fotografie este soțul meu.

– Cel cu părul roșu?

– Fotografia este alb-negru.

– Mda, ai dreptate, zise Bolvia. Cel din scaunul cu rotile?

– Nu, cel aflat în stânga lui. Cel mai chipeș, cu părul negru.

– Stai puțin, să scot fotografia, să văd, zise Bolivia deschizând sertarul. Ce însemna chipeș pentru femeia asta? Nu exista un alt bărbat mai chipeș și mai sexy decât Tooley în tabără. Dar, mă rog, totul ține de gusturi...

– Da, îl văd, zise ea după o vreme.

– Îl cheamă Eldon, zise femeia. Eldon Waring. Eu sunt Jenny Waring.

– Nu mi-a fost prezentat, zise Bolivia. Am luat masa cu ei, dar nu s-au făcut prezentările.

– Soțul meu a fost dat dispărut, zise Jenny Waring, cu câteva luni în urmă. N-a luat nimic de acasă. A spus doar că se duce să cumpere ceva de băut și a dispărut.

– Îmi pare rău, zise Bolivia. Cred că toți au aceeași problemă, nu se pot readapta la viața civilă.

– Nu m-ai înțeles, o opri Jenny. Spuneai în articol că sunt cu toții veterani din Vietnam...

– Așa este, zise Bolivia.

– Eldon n-a fost niciodată în Vietnam, niciodată în armată.

– Poate este un caz de identitate furată, sugeră Bolivia.

– Nu se poate, este soțul meu, ripostă femeia.

– Dar fotografia nu este prea clară.

Jenny începu să plângă.

– Îmi pare rău, spuse Bolivia.

– Cum te-ai simți dacă ți-ar dispărea soțul de acasă apoi i-ai vedea fotografia în ziar?

– Ce pot să-ți spun? Eu asta știu, că sunt veterani din Vietnam!

– Eldon are doar treizeci de ani, nici nu avea vârsta necesară să fi luptat în Vietnam! Ascultă, Bolivia, aș putea veni acum la tine să mărim fotografia? Să fiu sigură că este soțul meu?

– Dar sunt foarte ocupată acum...

– Te rog! O văd, apoi plec imediat. M-aș simți mai liniștită dacă aș ști că este el.

– Bine, zise Bolivia, vino încoace.

Jenny era o blondă extrem de drăguță, genul de femeie irezistibilă pentru majoritatea bărbaților. Dar de ce o părăsise soțul?Bolivia îi întinse fotografia care-l arăta pe bărbatul din stânga lui Tooley.

– Da, el este, zise Jenny cu lacrimi în ochi.

– Ești sigură? o întrebă Bolivia.

– Tu nu ți-ai recunoaște soțul dacă l-ai vedea într-o fotografie?

– Nu am soț.

– Dar ai un șef.

– Da, am.

– Pe el l-ai recunoaște?

– Da, l-aș recunoaște, fu Bolivia de acord.

Jenny deschise poșeta și scoase fotografia de la nunta lor. Desigur, pe Bolivia fotografia o deprimă imediat, pentru că era cu domnișoare de onoare îmbrăcate desigur, în roz.

Îl recunoscu și ea imediat pe Eldon. Da, era prea tânăr ca să fi luptat în Vietnam.

– Mi-l amintesc, zise ea.

Jenny oftă.

– Slavă Domnului că în sfârșit mă crede cineva!

– Mi se pare ciudat că s-a retras în mijlocul unei gărști de veterani, gândi Bolivia cu voce tare.

– Totul este foarte ciudat, întări și Jenny. Aș fi înțeles dacă pleca de acasă după vreo ceartă, dar între noi totul mergea foarte bine. Abia ne mutasem aici. Ce rost avea să mă ia de lângă familia mea, dacă plănuia să mă părăsească?

– Se întâmplă tot felul de lucruri ciudate.

– Probabil, zise Jenny, dar știi, Eldon nu este un tip cu prea multă imaginație. Este un bărbat obișnuit. Arată bine, de aceea mi-a plăcut.

– Știi ceva? zise Bolivia. N-ar fi mai bine să-ți spun cum să ajungi la el? Se pare că trebuie să discutați!

– Nici vorbă! exclamă Jenny, n-am de gând să alerg după el. Dacă vrea să discutăm, să vină acasă. Deocamdată, mă bucur că e bine. M-am temut c-a avut vreun accident.

– Ești sigură că nu vrei să mergi acolo, în junglă? Nu te-aș lăsa singură!

Jenny scutură din cap.

– N-am alergat în viața mea după un bărbat, n-o s-o fac acum!

Bolivia se întrebă dacă întoarcerea ei în tabără ar însemna că aleargă după Tolley; spre deosebire de Jenny, ei nu-i displăcea ideea de a alerga după un bărbat, câteodată.

***

Dădu buzna în biroul șefului ei, dar acesta vorbea la telefon. Îl așteptă să termine.

– Ce este? o întrebă Henry.

– Articolul de săptămâna trecută...

– A fost unul dintre cele mai bune pe care le-ai scris...

– Mie mi s-a părut cam plictisitor...

– Nu trebuie să spui mereu lucruri interesante, zise Henry. De fapt, a fost un articol informativ...

Bolivia făcu o grimasă. Articolele informative nu prea erau genul ei. Prefera articolele trăsnet pentru care era deja cunoscută.

– Mă întrebam dacă te-ar interesa și urmarea...

– Ce ai în minte?

Bolivia îi spuse despre Jenny.

– Ar fi o idee... un soț dispărut, apoi identificat prin acest articol...

– Este o posibilitate, zise Henry, dar nu se înscrie în categoria articolelor tale.

– Nu.

– Cu toate astea, nu-mi displace.

– Mă gândeam, de fapt, continuă Bolivia, să mă duc înapoi în tabără, să discut cu el. Să obțin și varianta lui. Vreau să aflu motivul pentru care un bărbat, care nu este veteran, pierde vremea cu indivizii de acolo.

– Foarte bine! Studiază cazul în continuare. Știi ceva, Bolivia? Te văd evoluând altfel ca reporter.

– Du-te naibii, Henry! Dacă-ți închipui că voi ajunge vreun reporter domesticit, te înșeli! Vreau Beirutul, Henry. Și dacă nu Beirutul, măcar Managua!

Henry oftă.

– Bolivia, Bolivia, când o să...

Dar ea ieșise din birou.

Capitolul 4

Barca despica apele râului; totul părea perfect. Aerul era îmbietor, malurile erau sălbatice , nici un pește nu sărea la suprafața apei, nici măcar broaștele nu-și începuseră concertele nocturne.

Amazonul nu mai era acea apă mocirloasă, ci avea luciri metalice, ciudate.

Deodată , se petrecu ceva care întrerupse liniștea locului. Ghidul indian al Boliviei arătă spre apă unde, în profunzime, se vedea o masă de peștișori argintii. Părea un nor de pești chiar la suprafața apei. Ghidul aruncă carcasa unui pui pe care-l mâncaseră și într-o clipă aceasta dispăru.

– Piranha, spuse omul, îngrijorat.

***

Bolivia parcă motocicleta, observă o mișcare scurtă în spatele perdelelor caselor, dar nu reacționă și-și văzu de drum. Poate că nu se afla în jungla adevărată, dar era emoționată de ceea ce vedea. Era complet ruptă de civilizație. Cu toate astea, nu putea să nu-și imagineze ochii care o pândeau după copaci. Deodată, cineva îi apăru brusc în cale.

– Ce cauți pe aici?

– Sunt Bolivia Smith de la Times, începu ea.

– Nu te-am întrebat de unde ești, ci ce cauți aici, răspunse omul.

– Și eu aș putea să-ți pun aceeași întrebare, încercă ea să glumească.

Omul nu păru amuzat.

– Am venit să-l văd pe Tooley.

– Pentru ce să-l vezi?

– Nu este problema ta.

Tipul ridică pușca, slobozind un glonte în sus.

– Ești nebun? Vrei să aduci poliția aici?

– Vino după mine, îi porunci.

– Cunosc drumul.

– Ți-am spus să vii după mine!

Când ajunseră la luminiș, îl văzu pe Tooley, care venea cu scaunul în întâmpinarea ei. Era cu pieptul gol; părul roșcat îi acoperea și brațele.

– Salut, Bolivia! zise el. Ce te aduce înapoi?

– Mă întrebam dacă ai citit articolul pe care l-am scris despre voi.

– Și fotografia când ai făcut-o? Parcă am fost foarte explicit când ți-am cerut să nu faci poze! Noi te-am primit bine aici, iar tu ai profitat de ocazie.

– Uite ce este, Tooley, sunt reporter...

– De asta vă urăște lumea!

– Corespondenții de război nu intră în această categorie, ripostă ea. Bine, Tooley, observ că nu ești bucuros să mă vezi. Pot să mai arunc o privire pe aici?

– Nu. După ce ne-ai făcut fotografii....

– De fapt, tocmai din cauza lor mă aflu aici.

– Cum așa?

Ceilalți se adunară în spatele lui Tooley.

– M-a sunat o femeie, după ce a văzut fotografia din ziar. Și-a recunoscut în ea soțul dispărut de acasă. Era îngrijorată.

– Și ce legătură am eu cu asta?

– Omul era în fotografie cu tine.

– Uite ce este, Bolivia, nu suntem de acord cu prezența ta aici, o opri Tooley.

Ultima dată, o invitase în cortul lui, iar acum o invita să plece. Nu-l mai înțelegea.

– N-am venit să stau, începu ea, ci să discut cu Eldon, bărbatul acelei femei.

– N-am auzit de el.

– Dar a fost aici pentru că l-am fotografiat.

Tooley se întoarse spre ceilalți.

– Îl cunoaște vreunul din voi?

Nici un răspuns.

– Ai văzut că nu. Te-ai convins?

– Nu m-am convins, insistă Bolivia scoțând fotografia bărbatului din buzunar.

– De asta nu suport eu reporterii! exclamă Tooley. Își vâră nasul unde nu trebuie! Când ai făcut fotografia?

– Imediat ce am plecat de aici.

– Cum? Te-ai furișat înapoi?

– Exact.

– Trebuia să te trimit sub escortă!

– Oricum, nu intenționam să public fotografia în ziar.

– Dar ai făcut-o! Arată-mi fotografia! Care este?

– Cel de aici.

– Dar ăsta este Buddy! A plecat de aici!

– Nu te cred! Voiam să discut cu el, să-i spun cât de îngrijorată este soția lui!

– Dar ce, ești consilier matrimonial?

– Am crezut doar că voi scoate un articol bun din asta, sinceră să fiu.

– Acum te cred. Și te rog să pleci. Omul se întoarse și porni înapoi spre luminiș.

Bolivia alergă după el.

– Tooley, voiam să...

Indivizii îndreptară pușile spre ea.

– Femeia a spus că soțul ei n-a luptat niciodată în Vietnam; nici măcar n-a lucrat în armată.

– Nu cerem dovezi aici. Buddy a venit acum câteva săptămâni și apoi a plecat așa cum a venit. Iar acum,

pleacă. Tipii cu puștile îndreptate spre ea amenințător o făcură să se întoarcă, s-o ia la goană pe cărarea pe care venise.

***

Când ajunse la birou, îi spuse lui Henry:

– Cred că am găsit un subiect interesant pentru un reportaj. Începu să-i redea fragmente din discuția cu femeia și cu Tooley.

– Las-o baltă, Bolivia, găsește ceva mai serios! îi spuse Henry.

– Ce poate fi mai serios decât faptul că un bărbat dispare de acasă, se duce într-o tabără de veterani din Vietnam, el care n-a fost în acel război? Iar guvernul, poliția, nu reacționează! Și totul se leagă de tipii de la Fort Lauderdale!

– Uneori ești atât de naivă, Bolivia! Tabăra aia ar putea fi o tabără de antrenament pentru orice altceva, nu pentru veteranii din Vietnam! Ar putea fi a cubanezilor care militează pentru cine știe ce!

– N-am văzut nici cubanezi, nici nicaraguani acolo! Mi-a rămas în minte doar un uriaș cu părul roșcat, foarte neprietenos...

– Poate o fi vreun alt reporter!

Bolivia ieși din biroul acestui bărbat atât de lipsit de imaginație care-i era șef și porni din nou spre tabăra din junglă.

De cum ajunse în luminiș, observă că peisajul se schimbase. În locul taberei era acum o cascadă. În locul corturilor văzu o casă din bambus. În locul grupului de bărbați îl văzu doar pe el, pe Tooley.

El îi veni în întâmpinare cu lumini în priviri.

– Am știut că te vei întoarce, Bolivia.

– A trebuit s-o fac, admise ea, simțind cum sângele îi circulă mai repede.

– Dacă n-ai fi făcut-o, aș fi venit eu după tine.

– Ce s-a întâmplat, Tooley? Totul este schimbat.

– Am creat acest cadru pentru noi, zise el. Este Grădina Edenului.

Tooley o prinse de mână și o duse mai aproape de cascadă. Imediat, ea se dezbrăcă. După ce scoase și ultima piesă de îmbrăcăminte, Tooley întinse mâinile spre ea și începu s-o mângâie.

Când simți că nu mai rezistă, Bolivia făcu un pas înainte, aruncându-se în apa casacadei care-i ajungea până la mijloc. Tooley o urmă. Dacă până atunci se mișcase doar cu scaunul cu rotile, acum o făcea liber. O tenta, dar nu se apropia de ea. Ar fi vrut să-i simtă pielea udă lipită de a ei. Începu să se învârtească în cercuri mici urmându-l, până când ameți foarte tare. Când era că cadă, Tooley o prinse în brațele sale puternice și făcu dragoste cu ea. În timp ce păsările junglei cântau, maimuțele țipau, ea experimenta cea mai profundă....

– Ei, Smith, te joci cu noi sau ce faci?

Bolivia reveni imediat la realitate. Se afla cu prietenele sale, Anne și Sandy.

Anne nu mai răbdă și-i spuse:

– Ce este cu tine, Bolivia? Ce te supără?

– O mulțime de lucruri.

– Planurile mele de cununie te-au făcut atât de nefericită?

– Nu, tot ce mi se întâmplă în ultimul timp mă face așa.

– Bolivia, eu cred că ești îndrăgostită.

– Iar tu ți-ai pierdut mințile! Nici vorbă de dragoste! Sunt doar un reporter care are un subiect foarte interesant, dar pe care nimeni nu vrea să-l ajute.

Cele două prietene o priviră îngrijorate.

***

Dimineața, Bolivia se trezi cu intenția de a se duce la Overtown. După ce-și duse hamacul în casă și făcu duș, mâncă ceva în grabă și se trezi că în loc s-o ia spre Overtown, pornește spre Fort Lauderdale.

Acționezi ca o nebună, își spuse, dar subconștientul îi era deja hotărât în acea direcție, încât nu mai putea porni în altă parte. Nu va găsi pe nimeni acolo, sau Tooley nu va fi încântat s-o vadă. Cu toate acestea, poate va avea norocul să obțină un reportaj bun.

Poate și Anne va renunța la căsătorie și atunci lucrurile vor merge spre bine pentru ea.

Începu să-și facă tot felul de planuri despre ce îi va spune lui Tooley, de cum îl va vedea. Pătrunse în junglă pe aceeași cărare. Mergea încet, dar cu pași hotărâți: încet, pentru că nu știa încă ce să-i spună lui Tooley; hotărâtă, pentru că dacă se oprea o singură secundă, se întorcea imediat din drum. Se gândise să-i spună că vrea să scrie un reportaj la care să participe și unii din cei de acolo, dar nu mergea, Tooley nu era ușor de păcălit. Știa că reportajul ei va ajunge într-un ziar citit de prea multă lume și ei tocmai asta căutau să evite. Se gândi apoi să-i spună că și soția lui Buddy dispăruse, dar nici asta nu era o idee bună. Tooley i-ar spune să se ducă la poliție și gata. Putea să-i spună și ceva în genul „Tooley, suspectez că aici se petrece ceva ciudat și cred că este implicat și guvernul“, dar probabil că Tooley reprezenta guvernul așa că...

Se gândi la o abordare onestă, dar tocmai atunci realiză că drumul ei durase dublu față de cel obișnuit. În față cărarea continua, la stânga junglă, la dreapta junglă... Se uită la ceas și văzu că mersese cu douăzeci de minute mai mult. Ceva nu era ca de obicei. Unde dispăruse luminișul? Se gândi să se întoarcă, dar renunță imediat la idee; nici nu reporter nu se întorcea din drum. Copacii ăștia nu aveau cum să dureze la nesfârșit. Nu trebuia să intre în panică, doar își dorea o misiune la Beirut, nu? Dar

oare Tooley merita efortul ei? Nu putea fi îndrăgostită de el, așa cum considera Annie. De fapt, cum să se îndrăgostească de un bărbat care o mințise în toate privințele? Și chiar dacă o plăcea și el, ce fel de viitor îi aștepta? Tooley fugise de societate, iar ea nu avea cum să i se alăture. Poate lăsase în urmă o soție și cine știe câți copii, iar ea nu se complicase niciodată cu bărbați însurați. O altă problemă o constituia faptul că Tooley era imobilizat într-un scaun cu rotile. Văzuse și ea ca toată lumea celebrul film „Întoarcerea acasă“, dar nu fusese unul din preferatele ei. Tooley putea fi trimis aici de guvern. Sau poate că era doar nebun. Nu părea să fie, dar retragerea în junglă nu prea suna a bine.

Se uită încă o dată la ceas. Un roi de țânțari începu s-o atace cu insistență. Încercă să-și amintească ultima oară când fusese raportat un caz de malarie în Florida, dar renunță imediat, pentru că auzi împușcături. Se aruncă la pământ, din instinct. Deodată, cărarea o lua spre dreapta unde se vedea un luminiș; unul foarte mare, de data asta. Erau acolo sute de bărbați, îmbrăcați de război. Deodată, mâini puternice o imobilizară; și o traseră spre luminiș. Nu-i recunoscu pe cei ce o făcuseră prizonieră. Purtau căști și-și pictaseră fețele, cu toate acestea nu credea să-i mai fi văzut vreodată. Cei care o făcuseră prizonieră o escortau spre capătul opus al luminișului, unde se afla un bărbat masiv care urmărea mișcările tuturor; dar și el purta caschetă și haine de camuflaj. Era Tooley. Tooley

stătea în picioare! Iar lângă el se afla bărbatul pe care Jenny Warring îl dăduse dispărut. Cei doi care o escortau îi răsuciră mâinile la spate.

– Ce naiba vreți să faceți cu mine? strigă ea.

– Legați-o, ordonă Tooley.

– Să mă lege? Ai înnebunit? Doar sunt reporter! strigă Bolivia, încercând să-l lovească la picioare, neputând s-o facă din păcate.

– De ce ai venit aici?

– Cei de la ziar știu că mă aflu aici, la fel și poliția.

– Nu mai încerca să ne amenințI, pentru că nu vei mai pleca de aici.

Ea încercă un zâmbet.

– Ascultă, Tooley, n-am putea face un compromis? Lasă-mă să plec, iar eu uit c-am fost vreodată pe aici.

– Îmi ceri să am încredere într-un reporter? Nici vorbă! Iar de data asta ai văzut prea mult!

Bolivia se simți frustrată.

– De ce nu mă împușți?

– Nu este cazul să dramatizezi. Vei sta mai mult aici la noi, în vizită!

– O singură întrebare aș mai avea, zise Bolivia; mi-am pierdut mințile, sau luminișul acela de la mijlocul cărăruii nu mai există?

– L-am camuflat pentru a-l feri de curioși ca tine. Legați-o de scaunul cu rotile, le ordonă celor din jur.

– S-a petrecut vreun miracol între timp și-ai început să mergi fără el?

El nu-i mai răspunse, iar unul din bărbați o forță să se așeze, apoi o legă de scaun.

Apoi, Tooley și ai săi se îndepărtară.

– Nu mă poți lăsa aici! strigă Bolivia.

– Ai dreptate, zise Tooley. Duceți-o mai departe de aici, să n-o mai auzim, băieți.

Bolivia se uită disperată în jur și-l văzu pe soțul lui Jenny.

– Eldon, știi că soția ta a anunțat poliția c-ai dispărut?

Bărbatul se întoarse cu spatele la ea, fără a-i răspunde.

– Știi că soția ta a dispărut și ea după asta? strigă Bolivia.

Tooley se adresă celor din jur.

– M-am gândit mai bine și cred c-ar trebui legată la gură. Vorbește prea mult și prea tare!

Bolivia vru să protesteze, dar unul din bărbați îi pusese deja eșarfa de la gât drept căluș. Nu mai putea rosti o vorbă. Simți cum scaunul cu rotile este dus într-un tufiș. Încercă disperată să vadă cât de rezistentă este frânghia, dar mișcările ei necontrolate răsturnară scaunul. Nu putea sta într-o poziție mai incomodă.

***

Câteva ore mai târziu, veni un bărbat care ridică scaunul și o conduse spre un loc pe care nu-l mai văzuse. Poate că o scotea din junglă. O durea tot corpul. Frânghiile legate strâns îi îngreunaseră circulația sângelui, mâinile și picioarele i se umflaseră și o dureau. Drumul nu se mai termina. Ajunseră în cele din urmă în alt luminiș, pe care nu-l mai văzuse. Văzu acolo un cort foarte mare, portocaliu, și altele mai mici. Văzu, mai precis simți, că se pregătea mâncare ; mese și scaune de campanie erau întinse pe toată pajiștea. Bărbatul o duse până în fața cortului portocaliu și o lăsă afară . Curând, din cort, apăru Tooley.

– Te-ai calmat? o întrebă el.

Tooley o privea lung, cu brațele încrucișate la piept.

– Văd că nu, își răspunse singur. Arăți cumplit!

Bolivia făcu din nou o încercare de a se elibera, căzu din nou cu scaunul și acum o durea și cealaltă parte a corpului care nu fusese lovită. În loc s-o ridice, Tooley râdea. Bolivia se întrebă de ce-i plăcea acest bărbat; era un animal, un individ lipsit de simțire.

Tooley se aplecă spre ea.

– Mi-ai făcut probleme, Bolivia. Aici nu sunt condiții pentru o femeie. Aș vrea să te dezleg măcar pentru nevoile personale, dar nu am încredere în tine. Îți voi pune o întrebare, Bolivia, și de răspunsul tău vor depinde multe. Dacă te dezleg la gură, crezi că te poți controla? Înclină din cap, dacă vei face ce-ți cer.

Încăpățânată, Bolivia scutură din cap.

– Mi-am închipuit că așa vei face. Îmi mai imaginez că-ți este sete, dar nu te pot dezlega până nu-mi vei promite că te vei comporta așa cum îți cer. Uite cum facem: dacă te răzgândești, dacă-ți vine mintea la cap și promiți să nu faci nimic din ceea ce-ți este interzis, răstoarnă-te din nou cu scaunul. Va fi semnul că vrei să te dezleg. Nu pot pierde vremea aici cu tine toată ziua, așteptând să începi să gândești.

După vreo oră, Tooley se întoarse, fumând o havană. Numai când simți fumul venind spre ea, Boliviei i se făcu rău.

– Am luat hotărârea să-ți leg mâinile la spate, iar de mijloc te voi lega cu o altă frânghie, pentru a te putea duce în acele tufișuri. Încă o dată, nu am încredere să te las liberă. Cred c-ar trebui să profiți de propunerea mea, pentru că n-am de gând s-o repet.

Bolivia înclină din cap.

– Vrei să-ți scot eșarfa de la gură?

Ea încuviință. Imediat după ce Tooley îi scoase călușul, descoperi că putea totuși să vorbească.

– Trebuie să-mi dezlegi și mâinile, măcar pentru câteva minute...

Tooley îi permise să se depărteze douăzeci și cinci de metri, dar cu o altă frânghie legată în dreptul pieptului, pentru ca să nu fugă.

După ce se depărtă, începu să cerceteze frânghia, să vadă dacă putea să scape de ea, dar nodurile erau făcute

într-un loc la care nu putea ajunge, decât dacă era contorsionistă.

Simți cum frânghia este trasă și se trezi în fața lui Tooley.

– Ai încercat să evadezi? o întrebă el. Nici dacă ai fi reușit nu ți-ar fi folosit, pentru că am pus gărzi pe fiecare cărăruie și știau că pot folosi forța, dacă nu te supuneai.

Bolivia se gândi să nu răspundă sau să coopereze în vreun fel. Va aștepta ocazia să scape.

– Să nu-mi spui că-ți este sete!

– Ostaticii din Liban sunt mai bine tratați decât mine!

– Bobby Joe! strigă Tooley, adu-mi un vas cu apă!

După ce o lăsă să bea apă și să se spele pe față, Tooley îi puse din nou călușul la gură, apoi chemă doi bărbați și le ceru s-o ducă în cortul lui.

Trecu destul timp; se întunecase, nu mai putea vedea ceasul, trecuseră câteva ore probabil. Începu să-și facă singură morală. Nu știi să te porți cu bărbații, Bolivia. Ai gura mare, și din această cauză suferi acum. Tooley răspunde de acțiunea care se desfășoară aici.

Dar ceea ce era cel mai rău, era faptul că se simțea atrasă de el, chiar dacă se purtase oribil cu ea. Poate că-l ura ca persoană, dar era atrasă de el ca bărbat. Nu avea logică ce spunea și asta o scotea din minți.

În cort era întuneric, dar întinzând încet piciorul, dădu peste un pat. Nu spera ca Tooley să i-l cedeze pentru noapte. Bine că nu-i era foame! Mâncase foarte bine la

micul dejun, așa că rezista până dimineață, fără probleme. Ceva rece de băut i-ar fi prins bine, însă.

Deodată, cortul se deschise și intră un bărbat. Presupuse că era Tooley, dar nu avea cum să afle că nu era așa până ce bărbatul vorbi.

– Bună, sunt Bobby Joe. Tooley m-a trimis să te întreb dacă dorești ceva de mâncare.

Bolivia scutură din cap.

– Am trimis să ni se aducă niște pui prăjit cu cartofi , niște biscuiți.

Bolivia începu să saliveze.

– Poți veni să iei masa cu noi, sau să-ți trimitem aici?

Bolivia nu răspunse. Auzi cum se trage fermoarul cortului.

Visă că intra într-un restaurant. Era un restaurant select cu chelner care purta cravată neagră, cu argintărie și cristaluri pe mese. Bolivia fu condusă la masă după ce sosirea ei fu salutată de cei prezenți; era masa rezervată ei, cea mai bună din restaurant, de unde se vedea tot orașul.

Comandă vin și studie meniul. Era sigură că va comanda niște coaste de miel.

I se turnă vinul, pe care-l gustă, apoi înclină din cap satisfăcută. I se aduse la masă un coș cu chifle calde. Comandă o salată pentru început și cartofi copți cu friptură de miel. La desert comandă căpșuni și înghețată. Mielul a fost perfect; bine rumenit la exterior și suculent în interior. Tăie o bucată o duse la gură și...

– M-am întors, îl auzi pe Bobby Joe care o trezi din vis. Cu toate acestea, simțea de undeva miros de mâncare. Ți-am adus ceva; cred că-ți este foame.

Omul aprinse o lanternă, cortul se lumină și putu să-l vadă la față. Avea trăsături un pic cam efeminate, și părea mai mult un băiețandru.

La vederea mâncării, Bolivia încercă să se ridice, dar avea mâinile și picioarele legate.

– Nu te pot dezlega, îi spuse Bobby Joe; nu pot decât să-ți scot călușul și să te hrănesc. Am mai făcut asta cu sora mea, când era mică.

Urma să fie hrănită ca un copil? Oricum, era mai bine decât să fie hrănită de Tooley!

– Am știut că-ți este foame, începu Bobby Joe. Ceilalți m-au tachinat cu asta, dar uite c-am avut dreptate.

Bobby Joe îi scoase încet călușul din gură și-i ridică sticla de Coca cola pentru ca să poată bea. I se păru că este mai bună decât orice șampanie.

– Bobby Joe, începu Bolivia.

– Da?

– Dacă mă lași să evadez, îți dau cinci sute de dolari.

Lui îi păli zâmbetul.

– Nu-ți place aici?

– Vorbesc serios, Bobby; dacă accepți un cec, îți dau mai mult.

– Nu am nevoie de bani, zise el, lăsând privirea în jos.

– Am fost răpită, și asta este ilegal. Vrei să fii implicat?

– Nu te-a răpit nimeni, doamnă. Ai venit singură aici. Și nu o singură dată.

– Te-aș putea mitui altfel? Ce-ai zice de motocicleta mea?

El ignoră întrebarea.

– Știu că te vei murdări pe față de la grăsimea puiului, dar nu-ți face probleme, te voi șterge eu.

– Mulțumesc, Bobby.

Tocmai când Bobby îi întinse un picior de pui, se deschise fermoarul cortului și intră Tooley.

– A început să mănânce, îi spuse Bobby și este blândă ca un miel.

– Probabil a început să înțeleagă unde se află și mai ales că trebuie să se conformeze.

Bolivia explodă:

– Du-te naibii, Tooley! Și ia-ți și puiul cu tine! îi strigă.

Bobby Joe roși, iar Tooley începu să râdă:

– Cred că prin aceste vorbe cere să i se pună călușul la loc.

Bolivia îl lovi cu piciorul pe Bobby Joe, care venise spre ea să-i pună călușul.

Tooley, care se așezase pe patul din cort, o privi lung și-i spuse:

– A sosit momentul să avem o discuție serioasă, Bolivia. Ai de ales: vrei să suferi, nici o problemă! Vrei să

cooperezi, spune-mi! Poți trăi în condiții decente pentru acest loc, sau poți suferi cumplit. Alege! Pentru moment, poți abandona orice speranță de a părăsi acest loc. Ai văzut prea multe, ai o gură prea mare și ești un pericol dacă te lăsăm să pleci.

– Ce naiba pregătiți aici? Invadați Cuba?

– Aș fi preferat să nu aud aceste cuvinte de la tine, Bolivia.

– Atunci, o să le strig în gura mare.

– Poți s-o faci, pentru că nu are cine să te audă. Oricum, ar fi mai bine pentru tine să te comporți ca o femeie normală și să cooperezi.

– Niciodată!

Îl auzi râzând:

– Bolivia, îmi pui răbdarea la încercare! Uite, voi da cărțile pe față; s-a întunecat și se pune problema locului în care vei dormi. O dezbatem de câteva ore. Ai de ales între a dormi cu mine în acest cort de două persoane, sau îți ofer un cort separat și te privește cum te descurci! Pentru comportamentul meu te asigur că va fi ireproșabil, dar pentru ceilalți nu garantez.

– Vreau cort separat!

– Bobby Joe? strigă Tooley. Trimite câțiva bărbați să mute prizoniera!

Simți cum i se pune călușul la loc.

După ce ajunse în cortul ei, își spuse că avea noroc că nu suferea de claustrofobie! Cortul era mic, jos și

întunecat. Nu putea sta confortabil, indiferent în ce poziție s-ar fi așezat. Suferea de foame, de sete, o dureau colțurile gurii din cauza călușului, la fel și încheieturile mâinilor și putea să jure că-i aduseseră în cort bucățile de pui, pentru că le simțea mirosul. Cu toate acestea, era fericită că se afla mai aproape de o zonă de război decât fusese vreodată. Cu puțină imaginație, se închipuia prizonieră de război, încercând să evadeze. Era o informație extraordinară pentru un reporter care nu apucase niciodată să primească o misiune în străinătate. Era un joc periculos pe care-i plăcea să-l joace încă din copilărie. Știa bine că Tooley era un bărbat inteligent, dar ea era de zece ori mai inteligentă ca el; era bine pentru el să fie atent când se vor schimba rolurile.

Capitolul 5

Patul i se păru moale și confortabil. Cearceafurile erau albe, din bumbac fără amestec, exact cele despre care-i vorbise Sandy. Exista și aer condiționat, așa că-și așeză capul pe o pernă, relaxată. Într-o altă încăpere, se pregătea micul dejun pentru ea: brânză, ouă, șuncă, unt, un ibric cu cafea, toate aduse pe o tavă. Baia îi fusese pregătită la temperatura preferată. O muzică plăcută se auzea; simți cum vrea să zâmbească ...

Cineva o scutură de umăr și ea ridică privirea pregătită să vadă tava cu micul dejun. Dar în locul ei îl văzu pe Bobby Joe, care se așezase lângă ea.

– Tooley te așteaptă în cortul lui.

Nu mai putea continua să viseze. Va avea parte de ceva la micul dejun? S-ar fi mulțumit chiar cu pâine prăjită și o cafea.

– Lasă-mă să te ajut, se oferi Bobby, încercând s-o ridice de brațe. Bolivia se împotrivi cu violență, pentru că atingerea lui îi produse durere.

– Scuză-mă, nu mi-am dat seama, spuse Bobby. Vino afară, nu poți ieși altfel decât pe burtă.

Bobby Joe ieși din cort dar ea rămase pe loc. Dacă Tooley voia să-i vorbească, putea să vină naibii la ea.

Bobby Joe o așteptă să iasă, dar văzând că nu apare, vârî din nou capul în cort.

– Nu poți să ieși?

Bolivia scutură din cap.

Doi bărbați o traseră afară din cort. Când îi dădură drumul, după ce o ridicară în picioare, Bolivia se prăbuși.

Unul din bărbați zise:

– Dacă nu te dezleg la glezne, nu vei putea ajunge la Tooley.

Ce gândire ascuțită, își spuse Bolivia, simțind durere.

– N-am primit undă verde să te dezleg; așteaptă să mă duc să cer aprobarea!

Ce naiba credea prostul ăsta, că în starea în care era, putea să fugă?

După câteva minute, omul se întoarse. Îi tăie legătura de la picioare, apoi o conduse la cortul lui Tooley.

– Ai dormit bine, Bolivia? Nu vrei puțină cafea? O, am uitat, cu călușul la gură nu poți să bei! Vrei să-ți scot călușul ca să-mi poți mulțumi? Sau poate vrei să faci duș?

Bolivia nu reacționă.

– Vorbesc serios. Am instalat un duș aici. Numai că te pot vedea toți bărbații. Dar unii din ei au rezolvat problema cu niște pături puse de jur-împrejur.

Tooley se ridică și dispăru în cortul său. Bolivia privi repede împrejur după o portiță de scăpare, dar locul era înțesat de bărbați.

Tooley se întoarse cu un tricou și o pereche de pantaloni.

– Uite cum facem. Faci duș îmbrăcată, după care întinzi mâna cu hainele peste marginea păturii și cineva ți le va pune la uscat. Uite hainele mele; folosește-le până se usucă ale tale. Astfel nu va mai trebui să te legăm la glezne; pantalonii mei sunt prea mari ca să poți fugi. Dacă după ce faci duș te comporți bine, vei căpăta și micul dejun.

Bolivia se gândi că nu avea nimic de câștigat dacă stătea nespălată sau cu hainele ude. Se întoarse, Tooley, îi dezlegă mâinile. După ce se spălă, îmbrăcă hainele lui și-și puse eșarfa pentru a împiedica pantalonii prea largi și prea lungi să-i cadă. Tooley avusese dreptate; abia putea să pășească în ei.

Se întoarse în fața cortului.

– Ți-e foame? o întrebă un bărbat.

– Ar merge o ceașcă de cafea, spuse printre dinți. Primi o ceașcă și primul lucru pe care-l făcu, fu să se ardă la limbă; oricum, înghițitura următoare îi aduse aportul de cafeină în organism așa că începu să se învioreze. Ridicând privirea, observă că bărbații mâncau ochiuri și chifle. Când i se puse și ei de mâncare pe o tavă, nu se

aruncă imediat, ci așteptă să vadă dacă nu fusese o glumă. Abia la a treia înghițitură observă că Tooley o urmărea.

El îi zâmbi.

– Mă bucur să constat că nu ți-ai pierdut pofta de mâncare.

Bolivia nu reacționă imediat, dar nu dură mult să ridice tava să i-o arunce în față.

Tooley continua să zâmbească.

– Bobby Joe, zise el, observ că fata asta încă n-a învățat să se poarte. Leag-o la loc!

***

Întoarsă în cort, Bolivia începu să-și amintească tot ce citise despre prizonieri. Trebuia să facă exerciții, să-și păstreze forma fizică. Avea doar brațele legate și călușul. Tooley o trata ca pe inamicul public numărul unu. Putea să-și exerseze doar picioarele. Încercă din nou să-și amintească ce altceva mai făceau prizonierii. A, își țineau mintea ocupată ca să nu-i piardă rațiunea. Se gândi apoi că va trebui să facă orice ca să scape de aici, că atunci când o va face, va avea un articol nemaipomenit pentru rubrica ei, care o va duce sigur la o misiune într-o zonă de război.

Deodată, auzi o voce de bărbat:

– Bolivia, pot intra?

Ea încuviință.

– Am fost asistent medical. Tooley m-a trimis să-ți îngrijesc rănile. Aici, fiind umiditatea foarte ridicată, se pot infecta ușor. Omul îi ridică manșetele pantalonilor și exclamă îngrijorat: rănile astea trebuie curățate! Și oricum, n-ar trebui să mergi cu picioarele goale! Măcar cu o pereche de șosete. Dar Tooley nu te va mai lega din nou, nu-i voi permite. Numele meu este Mason.

– Cred că știi că n-am făcut nimic rău și că sunt ținută aici împotriva voinței mele.

– Dacă vrei să mă mituiești, ar fi bine să renunți chiar de acum. Trebuie să știi că suntem cu toții dedicați cauzei.

– Ce cauză? întrebă Bolivia.

Omul zâmbi.

– Voi, reporterii, sunteți mereu în căutare de subiecte pentru reportaje...

Mason îi schimba bandajul de la mâini când Tooley vârî capul în cort:

– Cum merge, Mason?

– I s-au infectat rănile de la mâini.

– Te-ai gândit la un mod mai eficient prin care să ne asigurăm că nu va striga după ajutor?

– Poate să-i tăiem limba, sau s-o drogăm...

– Nu, vă rog! izbucni Bolivia.

– Stai liniștită! Nu te vom droga, pentru simplul motiv că nu avem droguri. Dar amintește-ți ce-ți spun: dacă promiți că nu ne faci probleme, îți scoatem călușul.

Rămasă singură, Bolivia începu să facă planuri de evadare. Refuzase micul dejun, apoi masa de prânz și cina. Doar apa oferită de Mason o acceptase. Se rostogoli și se propulsă în coate pentru a ajunge la marginea cortului. Găsi cam greu capătul fermoarului, dar reuși să-l tragă în jos. Se târî afară din cort, dar pământul era ud, îmbibat de apă. Deodată, când reuși să depășească cortul, auzi voci care vorbeau în spaniolă. Voci care spuneau ceva despre invadarea insulei Tamoros. Se târî mai aproape de acel loc, să audă mai mult, dar bărbații schimbară subiectul, discutând despre cazurile de boală apărute peste zi în tabără, în mare parte datorate mesei de prânz. Se felicită mental c-o sărise.

Se uită încă indecisă la cărarea din fața ei. Oare chiar voia să evadeze? Oare această tabără și tot ce se petrecea aici, avea ca finalitate invadarea insulei? Și dacă așa era, ce era bine să facă?

Ar fi fost cel mai bun reportaj din viața ei. Dar asta însemna să rămână, nicidecum să se ducă înapoi la Miami, să dezvăluie intențiile acestor bărbați, înainte ca ele să se materializeze.

Trebuia să rămână, să se implice, să câștige încrederea lui Tooley, s-o lase să meargă cu ei. Cariera ei ar fi cunoscut cea mai mare realizare astfel. Ar primi oferte de lucru de la toate publicațiile mari din țară.

Tamoros, fostă colonie franceză din Caraibe, suferise ani întregi oprimarea unui dictator nemilos. Când,

printr-o lovitură militară s-a reușit înlăturarea acestuia, militarii au promis instaurarea democrației și alegeri libere, dar s-au dovedit la fel de corupți ca și dictatorul, ucigând pe oricine li se împotrivea. Mii de oameni au plecat din Tamoros cu bărcile de pescuit, alții chiar cu plutele, sau cu simple tuburi metalice pe care le țineau deasupra apei, să poată respira.

Numai că de data asta, guvernul american părea să se implice; pentru că dacă Tooley și ceilalți nu erau agenți guvernamentali, nici ea nu era Bolivia Smith de la Times.

Nu putea evada acum; asta îi era evident. Trebuia să-l facă pe Tooley să creadă c-o îmblânzise. Trebuia să folosească toate mijloacele pentru a-l seduce. De fapt, și ea, în pofida tratamentului dur la care o supusese Tooley, se simțea tot mai atrasă de el. Fiind o persoană idealistă, crezuse că guvernul nu se implica în politica altei țări.

Oare Tooley o va lua cu el în Tamoros? Nu, asta era sigur. Dar ce altceva putea face cu ea? Dac-o lăsa liberă, ar fi dat publicității articolul și generalii ar fi fost preveniți. Dacă o lua cu ei, nu s-ar fi putut abține de la a-l prezenta pe Tooley în cele mai sumbre culori.

Se întoarse și porni încet înapoi, spre cort. Dacă era prinsă acum, strica totul. Probabil ar fi fost dusă într-un loc de unde să nu mai poată ieși ușor. Când ajunse în fața cortului, îngheță, văzând o pușcă. Nu mai putea intra în cortul ei. De aceea, făcu al doilea lucru bun în aceste condiții; se strecură în cortul lui Tooley. Probabil acesta

va fi atât de flatat, că va reacționa bine. Încet, cu multă atenție, desfăcu fermoarul, se strecură în interior și rămase așteptând. Deodată, simți o lumină puternică în ochi. Clipi des de câteva ori.

– Ce surpriză plăcută! exclamă Tooley, o vizită nocturnă din partea Boliviei!

Ea nu putu să nu sesizeze sarcasmul și se temu pentru moment că micul ei plan nu va da rezultate. Oricum, încercă să-i zâmbească, dar probabil el nu observă din cauza călușului.

– Cred că este prima oară că o femeie își dorește atât de mult să mă vadă, încât se târăște pe burtă! Ei bine, dacă ai ajuns aici, vino mai aproape, draga mea. Dacă aș fi știut că vei proceda așa, aș fi insistat să fii lăsată să faci duș și astăzi.

Pentru Bolivia, a fost cel mai umilitor moment din viață.

– Am simțit demult că-ți plac, dar nu mi-aș fi închipuit că te vei târî până aici doar ca să fii cu mine, continuă el.

Bolivia simți c-ar fi vrut să-l ucidă în momentul acela.

– O, draga mea, cred că este îngrozitor să stai cu călușul ăsta în gură, să nu-mi poți declara iubirea, dacă tot ai venit aici. Știu ce simți. Mi s-a întâmplat și mie o dată sau de două în viață; noroc că mi-a trecut!

Moartea rapidă ar fi fost mult prea ușoară pentru acest Tooley. Poate tortura i s-ar fi potrivit mai bine.

Auzi un zgomot și lumina se aprinse. Tooley stătea rezemat într-un cot, cu pușca pe genunchi. Și zâmbea, desigur.

– Chiar ai crezut c-o să-ți meargă? o întrebă el. Am știut imediat ce-ai ieșit din cort că ai pus ceva la cale și ai fost urmărită îndeaproape. Ce s-a întâmplat? Parcă ai ajuns la cărăruie!

Bolivia nu răspunse.

– Ți-a fost frică, nu?

Tooley pufni în râs.

– Ce mă fac cu tine, Bolivia? Vrei să te las să vorbești, să te explici? Cred că ai avea reacții necontrolate.

Bolivia scutură din cap.

– Nu te mai cred, zise el.

Bolivia nu-și mai dorea altceva decât să se poată întoarce în micul ei apartament din Miami, să bea o bere rece și să se plângă că aerul condiționat nu funcționează.

Deodată, Tooley întinse mâna spre ea, cu un gest care semăna cu cel cu care vrei să domolești un câine. Era o altă umilință la care o supunea, dar merita s-o suporte și pe asta. Oricum, era prea epuizată să mai riposteze.Tooley îi dezlegă călușul. Apoi o strânse la piept.

– Biata de tine! Te-am considerat un reporter dur, dar ești totuși femeie! Draga mea, cu cât vei realiza acest lucru mai repede, cu atât va fi mai bine. O să te dezleg și te las să dormi în cortul meu noaptea asta.

Ea făcu un efort supraomenesc să zâmbească, și chiar reuși. În clipa în care-l văzu mai relaxat, fiind foarte aproape de el se aplecă și-l lovi cu toată puterea cu capul în față.

***

Tunetul o trezi înainte de ivirea zorilor și ploaia căzu toată ziua. Nu intra apă în cort, dar terenul de sub el se îmbibase. În mod normal, corturile trebuia să aibă fundul dublu și izolat, dar al ei nu era așa.

Auzi zgomote în afara cortului; voci de bărbați, picăturile de ploaie căzând pe pânza cortului.

Starea de inerție era la fel de puternică, precum un drog pentru ea. Nu-și putea face nici un plan. Nu simțea nimic decât o oboseală accentuată, așa cum numai prizonierii simt. O durea tot corpul; încheieturile îi pulsau, o durea în gât, iar durerea de cap luase locul senzației de foame. Se simțea foarte murdară, probabil avea și insecte în păr. Ideea de a-l seduce acum pe Tooley, părea o glumă proastă. Nici măcar un vagabond nu mai putea seduce, așa cum arăta.

Se pare că uitaseră de existența ei. Ce trebuia să facă? Să rămână aici până va muri de inaniție? De ce se simțea epuizată? Din cauza febrei, sau a umidității foarte ridicate?

Căzu din nou într-un somn adânc, dar fu trezită brusc de o voce puternică; nu era sigură dacă o auzea în realitate sau era un vis.

– Bolivia? Mă auzi?

Bolivia deschise ochii și privi spre deschiderea cortului. Mason își vârâse capul și o privea îngrijorat.

Ea deschise ochii, privindu-l.

– Pot să intru?

Bolivia nu-i putu răspunde și își pierdu cunoștința. Simți apoi o mână rece pe frunte. Din nou nu mai simți nimic.

Se simți ridicată din locul în care se afla și transportată în cortul lui Tooley. I se dezlegară mâinile. Nu se simți mai bine.

– Nu putem continua așa, zise Mason.

– Nu mi-aș face probleme din cauza ei, zise Tooley. E o tipă dură, rezistă.

– Are febră mare, probabil datorată unei infecții. O să cer să i se administreze un antibiotic.

Bolivia simți că îi este ridicat capul și i se toarnă ceva pe gât. Îi era greu să înghită, dar reuși s-o facă, fără să se înece. Apoi, simți cum i se administrează niște pastile și apă pentru a le înghiți.

– Am nevoie de niște apă caldă s-o spăl și niște haine uscate.

– Se va împotrivi ca o sălbatică, dacă vei încerca să-i schimbi hainele, zise Tooley.

– Nu mai are puterea de a se împotrivi, argumentă Mason.

Bolivia auzea tot ce discutau cei doi. Ce se întâmpla cu ea începea să sune ca scenă letală, dar nu era pe moarte. Obosită peste măsură, poate; înfometată, da; dar pe moarte? Nicidecum!

Simți cum îi este spălat tot trupul, cum îi sunt dezinfectate rănile, apoi, cum o pătură caldă este pusă peste ea. Ar fi vrut să mai doarmă, apoi să încerce iarăși să lupte.

– Niște supă, îl auzi pe Mason. Supă de pui, dar mai repede, nu vreau să așteptăm toată ziua.

Bolivia făcu un efort de care nu se mai credea capabilă și deschise ochii. Mason și Tooley o priveau îngrijorați.

– Stai liniștită, îl auzi pe Mason, o să-ți dăm niște supă.

Bolivia se uită la Tooley.

– O să te hrănesc chiar eu. Mason mi-a făcut probleme, că nu te-aș fi tratat cum trebuie. De fapt, cred că te-am considerat mai puternică decât ești.

Bolivia îl privi disprețuitor.

– Știu că ai vrea să mă lovești, dar soarta îți este potrivnică.

Bolivia făcu un efort, privindu-l cu tot disprețul.

– Trebuie să fie îngrijită, zise Mason.

– Adevărat! exclamă Tooley. O să-i cânt un cântec de leagăn, dar după ce termină de mâncat.

Deodată, Bolivia nici nu știu de unde găsi ultimele puteri ca să-i înfrunte.

– Vreau să fac greva foamei, murmură ea, dar fusese auzită pentru că bărbații schimbaseră priviri.

– Nici vorbă! exclamă Mason, grijuliu ca o mamă. Dar Tooley rânjea.

– Nu-ți face probleme, zise el. Dacă voia să se sinucidă, n-ar fi înghițit pastilele. Oricum, cei care fac greva foamei o fac doar pentru publicitate, dar pe ea cine s-o audă?

Bolivia întoarse capul. Ar fi vrut să-l trimită la naiba, dar nu mai avu puterea necesară.

Simți cum i se așează sub cap două perne, apoi cum Mason apropie un scaun de locul în care se afla întinsă. Cineva îi întinse un vas cu supă, pe care o agită puțin înainte de a-i duce lingura la gură.

Bolivia privi în jur și-l văzu pe Tooley în colțul opus al cortului, urmărind-o. Era îmbrăcat într-un poncho verde, de pe care se scurgea apa.

– Nu vreau mâncare, îi spuse lui Mason.

– Ești foarte slăbită, nu-mi place.

Deodată, Bolivia se simți mai puternică. Oare dacă refuza hrana, îi vor da drumul?

Mason îi duse din nou lingura la gură și puțină supă i se scurse pe bărbie. O șterse imediat.

– Am instituit niște reguli pentru prizonierii de aici, o informă el. Vei fi păzită, dar nu te vom mai lega. Vei primi trei mese pe zi. Vei putea să te miști, să faci exerciții. Unul dintre tovarășii noștri ți-a cumpărat chiar și niște ziare, să ai de citit. Tooley a cam exagerat, dar cred că și tu ai o parte de vină.

– Nu știu, zise Tooley. Dacă nu va fi legată, dacă va putea să se plimbe, să primească mâncare, ce te face să crezi că nu va încerca să scape? Mai bine o lăsăm să moară de foame.

Bolivia înțelese că prin aceste vorbe încerca s-o ambiționeze, măcar pentru a-l sfida.

– Ce zici? o întrebă Mason.

– Nimic, răspunse Bolivia, apoi își pierdu cunoștința.

***

La început, avu impresa că visează, că aude o voce venind din întuneric. Apoi realiză că nu era vis, pentru că era așezată pe spate, iar brațele îi erau libere.

Îl auzi pe Tooley spunând:

– Îmi amintești de sora mea mai mică. Întotdeauna a fost o belea, se ținea după mine peste tot, voia să-i arăt cum se face totul. Voia să fie ca mine. Tu nu vrei să fii ca mine, asta este evident, dar îți place să-ți vâri nasul peste tot, mai ales unde nu este cazul.

Vocea lui suna altfel acum. Nu mai era arogant, nici nu încerca să flirteze. Era ca și cum și-ar fi adus aminte de copilărie. Ei nu-i păsa să-l asculte, se simțea calmată.

– O cheamă Anne, dar i-am spus Antsy. Acum este măritată și are copii. N-am mai văzut-o de doi ani și ultima oară a fost între două avioane.

Antsy. Bolivia se gândi la Anne. La Anne, la căsătoria ei, la rochia ei de mireasă. Se întrebă dacă și Anne va ajunge să aibă copiii ei. Anne era pasionată de muncă, dar Jack poate o va convinge să aibă copii.

– O dată, Antsy s-a urcat pe acoperișul casei cu o umbrelă și ne-a spus că vrea să zboare de acolo.

Bolivia luase lecții de pilotaj; pe atunci, voise să devină corespondent străin, poate chiar să se dedice zborului. Dar se oprise aici, pentru că era prea scump să închirieze un avion.

– Am scris și poezie deși nu mă vei crede, îl auzi pe Tooley. Mai ales poezie de dragoste. Când au început să-mi placă fetele, nu știam cum să mă port cu ele, pentru că singura fată pe care o cunoșteam era sora mea, cu care mă certam mereu. Pe vremea aceea începuse să-mi placă o fată, Jannine, care-și schimba iubitul o dată pe săptămână. Era drăguță, desigur. Nici nu ar fi avut succes dacă n-ar fi fost așa. Eu eram destul de înalt, prea neîndemânatic să joc baschet. Am înnebunit de bucurie când Jannine mi-a acordat atenție la un meci de fotbal, iar eu am invitat-o să ieșim sâmbătă seara. Tata m-a condus cu mașina la locul întâlnirii, dar fata mi-a spus că m-a crezut mai mare, că am și carnet de conducere. Mi-a spus că în aceste condiții nu se poate întâlni cu mine.

Bolivia începu să se simtă bine, cu toate că avea frisoane. Vocea celui care vorbea era reconfortantă; nu înțelegea despre ce vorbea acesta, dar nici nu mai conta.

– Știi, unii mi-au spus c-ar fi bine să te biciuesc, dar nu i-am ascultat. Nici un moment n-am vrut să-ți fac un rău fizic. Mental, poate am vrut să te înfrâng. Dar n-am luat seama la umiditatea ridicată. Păreai dură, puternică, aveai încheieturi puternice... nu m-am gândit c-ai putea face vreo infecție. Nu încerc să mă justific, sunt răspunzător pentru starea ta. Dar de ce te-ai întors? Bănuiesc că îți cam place să te auzi vorbind. Nu știu ce se întâmplă cu mine! Chiar de la început. Mă scoți din minți pentru că vorbești prea mult. Dar iartă-mă, nu este cazul să-ți fac acum observații, nici să ridic glasul la tine. Ochii tăi mari mă scot din minți. Nu cred că am văzut vreodată ochi atât de mari. Și gura ta mă scoate din minți. Mă auzi? Înțelegi ce-ți spun? Bolivia?

Când se trezi, era întuneric, dar se simțea mai bine. Fusese prima oară că dormise bine și relaxată, iar antibioticele se pare că-și făcuseră efectul. Îi era chiar foame.

Întinse mâna și găsi o cutie de plastic, cu siguranță lăsată de Mason acolo și bău jumătate din conținutul ei. Se uită în jur, să vadă dacă mai avea ceva. Se simți chiar capabilă să se ridice în picioare. După câțiva pași se gândi că dacă mai putea să meargă măcar o sută de metri, intra în junglă și de acolo putea ajunge în lumea civilizată.

Se afla încă în fața cortului, când Tooley apăru cu o lanternă în mână.

– Pleci undeva? o întrebă el, dar fără obișnuitu-i sarcasm.

– Este prea cald sub pătură, speram să găsesc niște haine. Încercă să-i vorbească pe un ton egal, fiindcă nu se simțea pregătită să se confrunte din nou cu el.

Tooley îi întinse un șort alb și un tricou negru și se întoarse cu spatele, ca să se îmbrace.

– Te simți mai bine așa? o întrebă.

– Acum cel puțin sunt îmbrăcată, dacă la asta te referi.

– Observ că te simți mai bine.

– Da, n-am murit încă, Tooley.

– Asta pot să văd. Am strâns multă apă de ploaie astăzi. Vrei să-ți speli părul? Nu neapărat să faci duș, ți l-aș putea spăla chiar eu.

Bolivia ridică privirea spre el. Nu era felul lui obișnuit de a reacționa. Îi putea spune să se ducă la naiba, dar apoi se întrebă de ce să nu se spele pe cap? Și apoi, greva foamei nu includea și interdicția spălatului pe cap.

– Bine, zise ea, sunt de acord.

Tooley ieși din cort și după câteva minute se întoarse cu un lighean și două căldări cu apă.

Bolivia vru să se apropie de locul în care el pregătise totul pentru a o spăla pe cap, dar piciorul o durea foarte tare. Își spuse că va trebui să se miște mult zilele următoare.

– Acum, închide ochii, îl auzi pe Tooley, nu vreau să-ți intre șampon. Cum te simți acum? o întrebă el.

Bolivia ridică din umeri.

– Știi prea bine că nu mă pot simți perfect.

După ce-i clăti părul, Tooley îi întinse un prosop curat și-l strânse în jurul capului. După câteva minute, îi oferi și un pieptene, dar ea preferă să-și treacă degetele prin păr, apoi să-l scuture. Nu-i venea să creadă că aici în junglă se putea simți atât de bine cu atât de puțin, cum ar fi spălatul pe cap.

– Îți pot oferi niște cafea? o întrebă Tooley.

– Nu se poate consuma cafea când ești în greva foamei, replică Bolivia.

Bobby Joe mai aduse un hamac, pe care i-l puse în cort.

– Ce rost are acest hamac? întrebă ea. Nu pot fi singură în cort?

– Bolivia, nu ești musafir aici; sunt convins că nu știi cum să faci să evadezi.

– Prizonierii de război sunt obligați să încerce să scape, argumentă ea.

– Tu nu ești prizonier de război; ești o reporteriță băgăcioasă, care a văzut prea multe.

– Iar tu un veteran din Vietnam care se închipuie încă vreun soldat în război?

– Așa crezi?

Bolivia ridică din umeri.

– Tu ai fost demonstrant antirăzboi?

– Eram un copil pe vremea aceea, îi aminti ea.

Tooley se ridică.

– Știu ce gândești despre mine, Bolivia. Sunt mai puțin educat decât tine și mai puțin integrat social. Sunt omul care n-ar putea obține un certificat de studii, care n-ar avea banii necesari pentru a începe altă viață în Canada, de exemplu. Așa că am ajuns în Asia, cu ceilalți fraieri ca mine. Dacă n-ar fi fost războiul, poate astăzi ți-aș fi spălat mașina la service.

Bolivia scutură din cap.

– Nu, ești tipul care nu poate aștepta să izbucnească un război ci îl provoacă el însuși.

– Așa mă vezi tu?

– Un Gingis-han modern.

Tooley vru să iasă din cort, apoi păru să se răzgândească și se așeză din nou.

– Cât este ceasul?

– Destul de târziu.

– Dar ceasul meu pe unde este?

– În siguranță, cu legitimația și cheile. Le vei primi la plecare.

– Dar cum mă vei lăsa să plec de aici? Te-ai gândit?

– Da, Bolivia, m-am gândit.

Bobby Joe se întoarse cu cafea pentru Tooley și ceai pentru Bolivia. O privi lung și-i strecură o bucată de zahăr în cana cu ceai. Îi dădu o dată cu ea și o bucată de ciocolată pe care ea o strecură în buzunarul șortului. Acum era mai liniștită, știind că are bucata de ciocolată.

– Dacă ți-a intrat în cap ideea nesăbuită că te vom ucide, te înșeli, zise Tooley. Dacă asta am fi vrut, am fi făcut-o deja.

– Și cum mă veți lăsa să plec de aici? O să scriu articolul. Iar tu vei fi arestat.

– Nu avem nevoie decât de timp să fugim de aici până ajunge poliția la noi.

– Îi pot aduce odată cu mine; ca ziarist, ținem legătura cu poliția. Iar ziarul meu știe unde mă aflu, Tooley, nu m-ar surprinde să înceapă căutarea .

– Nu avem nevoie decât de patruzeci și opt de ore.

– Și? Veți dispărea ca prin farmec?

– Cam așa.

– Tooley, nu am sentimente prea prietenești față de tine.

– Relaxează-te, draga mea. Simt nevoia să te strâng la piept, pentru că-mi provoci milă așa cum arăți acum. Ești ca un copil speriat. Îmi pare foarte rău pentru ce ți-am făcut, Bolivia.

Ea se simți mai relaxată.

– Ce vei face după ce vei pleca de aici? o întrebă Tooley.

– Probabil aș bea o bere, m-aș uita mult la ocean și m-aș duce să mă culc în propriul meu pat.

– Ei bine, oceanul nu am cum să ți-l aduc aici, dar câteva beri, poate.

Ea scutură din cap.

– Berea este interzisă la greva foamei.

– Greva asta a foamei este o prostie!

– O voi înceta imediat ce-mi vei da hainele ca să pot pleca.

– Uite ce este, Bolivia, oceanul nu am cum să ți-l aduc, bere nu vrei, dar la culcare te poți duce.

La un moment dat, el văzu bucata de ciocolată, care căzuse din buzunarul Boliviei.

– O, iată și niște ciocolată! Asta este preferata lui Booby Joe. Vrei să guști? o întrebă el.

Ea scutură din cap, deși era gata să cedeze, atrasă de mirosul ciocolatei.

– Sigur nu vrei să guști, măcar?

– Du-te naibii! exclamă Bolivia și se întoarse cu spatele la el.

– Dacă ne-am săruta acum, poate i-ai simți gustul, insistă el.

Ea îl privi disprețuitor.

– Ascultă, Tooley, zise ea. Vrei să știi ceva?

– Ce?

– Știu de Tamoros.

Capitolul 6

Bolivia se întoarse brusc să vadă figura lui Tooley. Observă cum chipul lui trecu de la uimire la mânie. Brusc, întinse mâinile spre gâtul ei de parcă ar fi vrut s-o stranguleze, după care lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului. Apoi păru să-și recapete controlul și spuse:

– Nu știu despre ce vorbești.

– Bine, zise Bolivia. Din cauza asta erai gata să mă strangulezi.

– Pentru siguranța ta, sper că n-ai spus ce cred eu că am auzit, pentru că, dacă ai făcut-o, asta înrăutățește lucrurile.

Tooley începu să fixeze un colț al cortului, de parcă acolo ar fi găsit răspunsurile pe care le aștepta. Părul lui lung cu tente roșiatice, care-i ajungea la umeri, îl făcea să pară un viking și nu o stea rock, așa cum dorea, probabil.

Când privirea lui poposi din nou asupra ei, o întrebă aspru:

– Ce știi de Tamoros?

– Insulă în Caraibe, care a aparținut...

– Nu te juca astfel cu vorbele, Bolivia!

– M-ai întrebat ce știu.

– Știi prea bine ce mă interesa. Ce știi despre Tamoros și ce legătură are cu venirea ta aici?

– Poate dacă ai ști cum să-mi pui întrebările, cu mai multă blândețe, eventual...

El continua s-o privească amenințător, dar ea îi zâmbea.

– Chiar nu înțelegi? spuse el. Nu înțelegi că încerc să te protejez?

– Am nevoie de protecția ta aici.

-Tot ce-am făcut a fost pentru binele tău, Bolivia.

Tooley se mai relaxă. Se îndreptă spre cufărul aflat într-un colț al cortului, de unde ea se aștepta să scoată ceva important, dar el luă de acolo o bandană cu care-și legă părul la spate. Apoi mai scoase două mere și-i întinse și ei unul.

Bolivia ignoră darul lui, interesată să afle ce voia de la ea.

– Mănâncă-l, nu este otrăvit. Nu încerc să obțin nimic în schimbul lui.

Tooley părea înfrânt. Oricum, nu mai era același tip furios de la început.

– Ai venit cu motocicleta până aici?

Bolivia încuviință.

– Vrei să fugim împreună din locul acesta?

– Exact, Tooley, muream de nerăbdare să fug cu tine în lume, îl persiflă ea.

– Eu am vorbit foarte serios, când ți-am propus să fugim de aici. Nu are rost să te ținem aici prizonieră. Dar n-am de gând să te las să pleci și să aștept consecințele. Ai fost vreodată în Mexic? Am putea ajunge acolo pe motocicletă, poate ne-am și cunoaște mai bine...

– Ai cumva o personalitate dublă sau am pierdut eu ceva important? întrebă Bolivia.

– De fapt, nici nu vreau să aflu ce știi. Haide să plecăm naibii de aici!

Tooley deschise din nou cufărul, de unde scoase o pereche de șosete curate, îngenunche în fața ei și i le înlocui pe cele murdare de noroi oferite de Bobby Joe, apoi scoase o cămașă curată și o pereche de pantaloni pe care i le întinse.

Bolivia începu să-și tragă pantalonii, când el se apropie cu cuțitul în mână și începu să taie manșetele acestora pentru ca să-i îmbrace mai ușor. Îi mai întinse și o frânghie, pe care s-o folosească drept curea.

– Acum arăți ca un bărbat, zise el. O să-ți dau înapoi cizmele, cheile și portmoneul.

– Îmi facilitezi fuga de aici?

– Nu, voi veni cu tine.

– Dar nu ai încredere în mine, zise ea.

– De ce naiba ar trebui să am?

– Vino, să plecăm de aici.

– De ce?

– Pentru că nu sunt de acord cu ce ți s-a întâmplat.

– Dar ești responsabil pentru asta!

– Știu că așa pare.

– Așa este!

– Dacă n-aș fi flirtat cu tine, nu te-ai fi întors aici!

Bolivia îl privi uimită.

– M-am întors pentru că avem un articol de scris, nu pentru că ai flirtat cu mine!

– Eu încerc să fiu cinstit cu tine, tu de ce nu faci același lucru?

În clipa aceea, auziră amândoi zgomotul fermoarului de la cort și Mason își vârî capul.

– Vreau să-i dau Boliviei antibioticele, zise el intrând, fără a mai aștepta o invitație.

Privirea lui se opri asupra ei.

– Ce văd? O scoți pe Bolivia la o plimbare nocturnă?

Pentru prima oară, Tooley părea fără replică.

– Nu, mergem împreună într-o invazie, răspunse ea.

Tooley îngheță.

– Nu înțeleg, murmură el.

– Mergem să invadăm Tamoros, repetă ea.

– Ai primit aprobare pentru asta? i se adresă Mason lui Tooley.

Era prima oară când Bolivia afla că Tooley nu era răspunzător pentru tot ce se întâmpla aici.

– Bolivia spunea.... începu Tooley, dar ea îl opri: nu arăt ca un tamoron? Nu pot trece drept bărbat?

– Da, unul foarte drăguț, zise Mason. Dar totuși ești femeie, și nu sunt de acord ca femeile să lupte.

– Amintește-mi să te provoc la luptă când mi se vor vindeca încheieturile, fu răspunsul ei.

Mason zâmbi.

– Amintește-mi să te întreb cum ai reușit să-i sucești mințile lui Tooley în așa fel încât să facă o astfel de imprudență.

Tooley vru să spună ceva, dar din nou Bolivia îl opri.

– Dă-mi pastilele.

– A, da, uitasem, zise Mason umblând într-unul din buzunare de unde scoase o sticlă pe care i-o întinse. Ia două din pastilele albe la patru ore, până le termini. Probabil nu vom mai fi aici pe atunci. Ți-am pus și niște somnifere în caz că ai nevoie. Sunt cele albastre.

– Mason?

– Da, Bolivia.

– Crezi că mi-ai putea oferi ceva de mâncare?

– O să văd ce pot face, dar la ora asta mai mult decât niște sandvișuri nu cred că avem.

– Sunt foarte bune!

Tooley plecă odată cu Mason, de parcă ar fi vrut să-i lase loc liber să scape. Dar ea nu avea de gând s-o facă, nu voia să plece nicăieri în afară de Tamoros, desigur. Nu știa ce anume o făcuse să-și schimbe planurile, dar era mai

hotărâtă ca niciodată. Ceea ce urma să facă, o va ajuta să progreseze în carieră.

Începu să facă niște exerciții să se dezmorțească, dar fermoarul cortului fu din nou deschis. Mason îi aduse câteva cutii de suc, pungi cu cartofi prăjiți. Mason, care era ceva mai scund decât ea, îi spuse după ce o privi din cap până în picioare:

– Cred că hainele mele ți s-ar potrivi mai bine decât hainele lui Tooley; dacă vrei, încearcă-le. Știi, Bolivia, am fost întotdeauna de părerea că prezența unei femei aici, în tabără, ar provoca doar probleme, dar acum, după un sondaj de opinie, am ajuns la concluzia că băieții sunt de partea ta. Toți sunt revoltați de tratamentul pe care ți l-a aplicat Tooley. Mă bucur să văd că ți-ai revenit și ești din nou pe picioare.

Bolivia începu să mănânce disperată, când Tooley se întoarse. Fuma o țigară, dar nu se obosi s-o întrebe dacă o deranjează fumul.

– Cum naiba ai aflat de invazie? o întrebă după ce o privi lung.

– N-a fost decât deducția mea, răspunse Bolivia; la asta suntem buni noi, reporterii.

– Pe naiba, deducție! mormăi el. Vreau să aflu de unde știi.

– Am auzit fără să vreau.

– Nu aveai cum să auzi fără să vrei!

– A fost în noaptea în care am evadat. Tocmai de asta m-am întors. Am auzit vorbindu-se de Tamoros într-unul din corturi.

– Dar cei de acolo nu vorbesc engleza.

Bolivia continua să mănânce.

– Am spus...

– Vorbesc spaniola.

El rămase uimit.

– Fluent?

– Da.

– Îndeajuns pentru a trece drept una de a lor?

Bolivia ridică din umeri, gândindu-se că îi era mai greu să treacă drept bărbat.

– Nu este prea târziu să plecăm.

– Nu mai vreau să plec, zise ea.

– Dacă vom invada Tamoros, ai putea fi omorâtă.

– Dar m-aș putea alege și cu cel mai teribil reportaj al carierei mele.

– Asta este tot ce te interesează, nu?

– Exact.

– Și ți-ai risca viața pentru un reportaj?

– Sigur! Măcar știu că mi-o risc pentru ceva ce merită!

– În acest caz, să facem o afacere. Te instalez într-un hotel cu pază și dacă invazia reușește, te aducem acolo pe cheltuiala guvernului, să obții interviuri în exclusivitate cu conducătorii politici. N-ar trebui să aștepți prea mult în acel hotel, oricum nu mai mult de douăzeci și patru de ore.

– Nu accept, spuse Bolivia răspicat.

– Cum poți refuza o ofertă ca asta? Orice reporter și-ar da jumătate din viață pentru ea!

– Vreau să fac parte din echipa de ocupație, să am subiecte să scriu o carte.

– Nu crezi că vrei prea mult?

– Și probabil o slujbă în străinătate.

– Mă crezi dacă-ți spun că mă tem pentru viața ta?

– Nu. Te cred prea laș. Uite ce este, Tooley, vreau să mă duc în junglă câteva minute pentru nevoi personale.

– Sper că nu-ți trece prin minte să fugi?

– Ai vrea tu, îi spuse ea și desfăcu fermoarul cortului.

***

Tooley pretindea că doarme când reveni în cort, dar nu reuși s-o păcălească. Figura lui, în loc să fie relaxată ca a unei persoane adormite era crispată, aproape o grimasă, ceea ce însemna că se gândea la ea.

Bolivia își luă medicamentele cu puțină apă, apoi trase o pernă de sub capul lui Tooley.

– Stinge felinarul, îi spuse el.

– Nu mai discutăm? îl întrebă Bolivia.

– Nu mai am chef să mă contrazici.

Bolivia începu să râdă.

– Cel puțin nu în seara asta.

Tocmai când simțea că somniferele încep să-și facă efectul, auzi vocea lui Tooley.

– Dacă ai știut de invazie, de ce n-ai spus nimic?

– Pentru că nu aveam încredere în tine.

– Te-ai fi scutit de multă durere.

– Nu este nici o problemă, știu să suport durerea fără să mă lamentez. Sunt mai rezistentă decât crezi, Tooley.

– Culcă-te, Bolivia, e destul de târziu.

– Asta și încercam să fac. Deodată, auzi un zgomot din ce în ce mai îndepărtat, apoi simți cum este acoperită cu pătura, și părul îi este îndepărtat de pe față. Fără să vrea, acest gest îi aminti de copilărie când era bolnavă și mama o mângâia. Apoi adormi profund.

Visă că era pe motocicleta ei I-95 și că era în întârziere; de fapt, întârziase la nuntă și nici măcar nu era îmbrăcată așa cum trebuia. Annie o va ucide pentru asta.

Totul se desfășura cu încetinitorul; drumul spre Coral Gables pe care-l străbătea de obicei în cincisprezece minute, acum îi luă o oră, deși mergea cu viteză foarte mare.

I se păru o eternitate când ajunse acasă la Jack. Invitații la nuntă erau deja în mașinile aflate pe ambele părți ale străzii, iar ea abia găsi un loc să-și parcheze motocicleta.

Fugi spre ușa din față și o deschise, conștientă că nunta începuse, că Annie n-o mai așteptase. Dar spre uimirea ei, când deschise ușa, se trezi nu în holul casei, ci într-o sală imensă de bal. O mulțime de oameni aflați acolo, întoarse capetele spre ea. Annie era îmbrăcată în rochie de mireasă de un roz șocant, cu trenă și manșete de dantelă; lângă ea, Sandy îmbrăcată în negru, cu voal negru pe față.

Bolivia păși foarte ușor, încercând să nu facă zgomot cu cizmele murdare de noroi; pantalonii îi erau pătați de sânge. Nici măcar casca nu și-o scosese.

Dar deși mergea repede, părea că nu mai ajunge la mireasă. Observă că Jack nu mai avea părul negru tuns scurt, așa cum știa, ci roșu strâns la spate. I se păru caraghios și încercă să nu zâmbească. Dar cum putea cineva să facă glume la un eveniment așa de serios ca nunta?

Pentru prima oară auzi muzică și începu să se miște în ritmul ei. Se uită în jur să vadă dacă mai observase careva că muzica nu era potrivită pentru eveniment și observă abia atunci că toți bărbații care participau la ceremonie aveau părul roșu strâns la spate. Toate femeile erau îmbrăcate în negru, cu văl pe față.

Deodată, cineva trase un foc de armă și se aruncă la pământ. Împușcăturile continuară, se auziră țipete și ridică încet capul. Apoi se ridică și continuă să meargă pe fondul împușcăturilor care nu mai conteneau.

În cele din urmă, ajunse la Anne care-i zâmbea netulburată. Răsuflă ușurată că nu-i făcuse nici un reproș și se întoarse spre Jack.

În locul acestuia rânjea Tooley, și Bolivia începu să protesteze:

– Nu te poți mărita cu el.... dar nu mai apucă să termine, pentru că acesta o sugruma cu cravata sa.

***

Mason îi scoase bandajele de la mâini, clătinând din cap.

– Văd că s-au vindecat destul de bine. Lasă-le acum libere, să se usuce la aer. Bolivia se întrebă dacă va rămâne cu cicatrice la încheieturi. Nu-i păsa dacă va trebui să le arate oamenilor și să le spună:

– Astea sunt de când am fost luată prizonieră și ținută legată.

O dureau și gleznele, iar Mason îi dădu o pereche nouă de ciorapi și o cutie cu cremă să-și ungă rănile.

Înainte de întoarcerea lui Tooley, Mason o întrebă:

– Ai idee în ce necaz vrei să intri?

Simțind că nu-i pusese cu intenții rele această întrebare, îi răspunse:

– Te-ai răzgândit, nu mai vrei să mă ajuți să scap?

– Mă întrebam doar dacă știi ce te așteaptă.

– Uite ce este, zise Bolivia. Nu voi ascunde că sunt de acord cu ceea ce faceți. Și eu am prieteni din Tamoros, și aș vrea să-i văd întorși în țara lor.

El o privi cu neîncredere.

– Ei bine, poate nu sunt tocmai prieteni, dar am văzut în ce condiții trăiesc și mi-a părut rău pentru ei. Nu-mi place ce se întâmplă în Tamoros. Suntem martorii schimbării istoriei, Mason, nu vreau să pierd nimic.

– Războiul nu este pentru femei.

Bolivia începu să râdă.

– Dar pentru un reporter, este locul ideal. Și eu sunt un reporter dedicat meseriei.

***

Bărbații o întâmpinară cu urale când apăru dimineața la micul dejun. Îmbrăcată în hainele lui Mason, cu cascheta pe cap și pușca la șold părea de-a lor. I se făcu loc imediat la una din mese și începu să discute cu ei, în timp ce mâncau.

La cafea, apăru Tooley și începu să strige niște ordine. Bărbații se ridicară imediat de la masă și se adunară în luminiș în formație. Bolivia vru să li se alăture, dar Tooley o opri.

– Tu poți ajuta la curățenie, îi spuse.

Bolivia se apropie de el.

– Vreau să mă antrenez cu ei, nu să spăl farfurii.

– Execută ordinul!

– Nu sunt unul din soldații tăi să-mi dai ordine! Du-te naibii!

– O să te supui ordinelor, ca oricare alt soldat!

– Și dacă refuz?

Tooley o prinse de mână și încercă s-o ducă spre masă, dar ea se împotrivi.

– Bolivia, nu vei primi armă și nu vei lua parte la invazie.

– Pe naiba!

– Bolivia, ești reporter, ai nevoie de un subiect pentru reportaj, așa că îl vei avea. Îți pot promite și exclusivitatea, dar reporterii care intră în linia întâia, nu iau parte la luptă.

– Dar eu vreau s-o fac!

– Parcă spuneai că nu vrei decât un subiect pentru reportaj!

– Dar articolul va fi mult mai bun dacă voi participa personal la acțiune.

– Scrie ce vrei, dar nu vei participa!

– Mă încurajezi să mint?

– Am crezut că reporterii o fac tot timpul! Oricum, nu ne sta în cale!

***

Bolivia începu să facă exerciții de ridicare, de întindere și jogging. La distanță, se auzea zgomotul armelor și simți încă o dată că fusese lăsată deoparte doar pentru că era femeie.

Nimeni, nici Henry, nici prietenii, nici acești bărbați, n-o luau în serios când afirmase pe rând că vrea să facă reportaje din Beirut, să participe la invazie. Doar mama o lua în serios încă de mică, atunci când juca fotbal în echipele de băieți.

Seara, Tooley se așeză lângă ea la masă. Nu putu să nu se întrebe dacă băieții știau ceva despre ei doi. Oricum, își închipuia că n-o credeau capabilă să aibă o relație cu un bărbat care o ținuse legată.

Abia terminară de mâncat, când în tabără sosiră cinci bărbați. Erau doi americani îmbrăcați în civil, ceilalți trei

purtau uniforme militare; nu era sigură, dar presupunea că erau din Tamoros.

– Ține cascheta pe cap și nu discuta cu ei, îi șopti Tooley.

– Nu-ți face probleme, îi spuse și Bobby Joe . Arăți ca un bărbat.

– Cine sunt? îl întrebă Bolvia când cei cinci plecară împreună cu Tooley.

– Conducătorii noștri, răspunse Mason.

– Am crezut că Tooley este comandantul aici.

Maason scutură din cap.

– Este doar sergent. Trebuie să ne supunem lui, iar el raportează celor pe care i-ai văzut.

Bolivia nu-și lua ochii de pe cărarea pe care plecase Tooley. Întunericul se lăsase de câteva ore, iar el nu se întorsese.

Mason, care îi citise îngrijorarea din priviri, o lămuri:

– Se alcătuiește strategia în noaptea asta.

– Ce spui?

– Am observat că te uitai mereu spre cărare.

– Eu? Cred c-am făcut-o inconștient!

– Haide, Bolivia, recunoaște că Tooley ți-a cam căzut cu tronc!

– Vă înșelați teribil! le reproșă ea.

– Nu-ți face probleme, și el te place!

– Nu știu cum vă puteți imagina că-mi place un bărbat care m-a ținut legată! se revoltă ea.

– Sunt femei care se îndrăgostesc și în astfel de condiții.

– Eu nu fac parte din categoria lor!

– Da, tu ești o tipă mai dură, zise Bobby Joe, dar adevărul este că Tooley e un tip grozav; cred că ai realizat asta.

– Mie mi se pare că vă stă bine împreună, zise și Mason. Este momentul ca Tooley să nu mai fie singur.

– Da, dar nu cu mine, zise Bolivia, dorindu-și în acest timp ca el să se întoarcă mai repede să-l vadă, să-l simtă aproape.

Începură să joace pocher, dar nu-i prea stătea mintea la joc. Dar deși nu fusese deloc atentă, reuși să adune toți banii. Pocherul era jocul ei preferat și nu prea pierdea.

Deodată, unul dintre ei se ridică și spuse:

– Cred că este timpul să ne ducem la culcare. Tooley ne-a cam alergat astăzi; sunt frânt.

Bolivia ar fi vrut să protesteze că era devreme, că nu avea ce face singură în cort fără Tooley, dar asta ar fi însemnat că recunoștea deschis că-i lipsea.

Unde putea fi Tooley? Fixase de câteva ore bune cărarea pe care dispăruse, iar el întârzia să apară. Ei bine, la naiba cu el! Cine avea nevoie de Tooley?

Era miezul nopții când auzi fermoarul cortului. Știa că era el.

În tăcerea nopții, auzi zgomotul unui fermoar, apoi al hainelor aruncate la pământ. Temperatura începu să se ridice și să-l viseze desigur pe Tooley. I se păru că este gol, lângă ea.

Bolivia gemu încet și-l auzi murmurându-i numele.

– Bolivia, șopti el.

– Aici sunt, spuse ea aruncând la o parte păturile, desfăcând brațele pentru a-l primi.

Tooley o ridică și începu s-o sărute pasional. Trupurile lor se contopiră.

– Dragostea mea, murmură Tooley.

– Bolivia? Te-ai trezit? Mă auzi?

Se trezi bruc.

– Ce este, Mason?

– Tooley nu s-a întors?

– Nu.

– Iartă-mă că te-am trezit.

După plecarea lui Mason, Bolivia nu mai putu să adoarmă și rămase sprijinită într-un cot, fixând cu privirea locul lui Tooley, gol acum. La naiba cu el pentru că nu apăruse încă, deși ea îl așteptase toată noaptea! Se ridică și mai luă două pastile de antibiotic pe care i le adusese Mason și decise să ia și un somnifer. Așa-i trebuia lui Tooley; s-o găsească dormind tun.

Capitolul 7

– Ei, trezește-te! auzi ca prin vis vocea lui Tooley. Încercă să întindă mâinile spre el, dar erau prea grele, imposibil de urnit.Vino aici lângă mine, ar fi vrut să-i spună, dar vorbele refuzau să se articuleze.

– Trezește-te , Bolivia, plecăm, repeta Tooley, zgâlțâind-o.

– E miezul nopții, protestă ea. Îl așteptase toată noaptea, iar acum voia să se ridice și să plece? Oricum, era prea obosită să se poată mișca.

– Este aproape dimineață.

Bolivia făcu un efort să deschidă ochii.

– Lasă-mă să dorm!

– Te las, dar vei pierde invazia.

Auzind aceste vorbe, Bolivia deschise un ochi, curioasă.

– Acum?

– Chiar acum. Ai trei minute să te îmbraci și să ieși din cort. Plecăm de aici.

– De ce naiba nu mi-ai spus? N-aș fi luat somnifer!

***

Bolivia se pierdu de Tooley în timpul părăsirii rapide a taberei. Se împiedică pe cărare, căzu cu brațele înainte atingându-i pe cei după care trebuia să se orienteze; în spatele ei se aflau alți bărbați tot cu brațele întinse spre ea. Pământul era ud și mirosul ploii se simțea în aer. Probabil fusese furtună cât dormise ea. Continuă să se împiedice de trunchiurile retezate de copaci, repetându-și că trebuia să se trezească pentru a se bucura de aventură. Nu era obișnuită cu barbituricele.

Când ieșiră la lumină, nu mai ajunseră pe acea stradă lăturalnică unde-și parcase motocicleta, ci pe un câmp plin cu camioane.

Se uită în jur după Tooley, dar nu-l zări. Cineva din spate îi făcu semn să urce în cel mai apropiat camion. După ce urcă, se simți și mai adormită din cauza înghesuielii și căldurii emanate de trupurile celor din jur. Probabil că adormise pe drum, pentru că nu-și mai amintea nici un detaliu, ci doar că mașina se oprise brusc și cei din jur începuseră să sară din ea.

Se mișcau toți în grup compact și nu-l putea găsi nicăieri pe Tooley. Aerul proaspăt o mai trezi puțin. Îl zări pe Mason, care o căuta din priviri. Nivelul adrenalinei începu să se ridice doar la gândul că începea marea aventură.

Câteva minute mai târziu, văzură un vas ancorat la oarecare distanță de mal. Bolivia rămase privindu-l uluită, ca și ceilalți, de altfel. Nu părea o navă comercială, nici un vas de croazieră. Poate, cu îngăduință, putea fi vas comercial. Avea o punte foarte mare, cala nu era prea adâncă, iar dacă avea o denumire, în mod sigur nu era scrisă nicăieri. Soarele răsărise deja și Bolivia își trase cascheta pe ochi pentru a-și ascunde chipul.

Nu se ferea de bărbații cu care venise, dar nu voia ca Tooley s-o vadă în acel moment. Se integrase în rândurile bărbaților, imaginându-și că s-ar putea pierde printre ei pe un vas așa de mare. Tooley ar avea poate un atac de cord, dar nu avea ce-i face. Și i-ar merge mult mai bine dacă n-ar fi lăsată la o parte, așa cum probabil plănuia Tooley.

Urcă pe punte o dată cu toți ceilalți. Se așeză laolaltă cu ei, ținând mereu capul în jos.

La un moment dat, li se servi niște cafea. Luă ceașca oferită, bău de câteva ori, apoi realiză că va trebui să reziste câteva ore înainte de a putea merge la toaletă, așa că îi trecu cana tipului de lângă ea.

Pe măsură ce soarele se ridica pe cer, căldura devenea tot mai mare și aerul mai umed. De fiecare dată când se aflase undeva pe apă, i se păruse mai răcoare ca pe uscat, dar de data asta vasul părea că abia se mișcă și nu stârnește aerul. Când norii începură să acopere cerul, se simți mai bine, pentru că începu să se lase răcoarea, dar ca din senin începu și ploaia, iar vasul se legăna ca o bărcuță pe valurile uriașe de acum.

Bărbații din jurul ei începură să se ridice ca să ajungă la parapet. Auzi curând eforturile lor de a vomita și se gândi că va face și ea același lucru. Dar pe măsură ce tot mai mulți bărbați se simțeau rău, ea era tot mai înclinată să facă același lucru.

Cam toată lumea se ridicase de acum, așa că se ridică și ea, ca să nu facă notă discordantă. Era la fel de înaltă sau poate mai înaltă ca mulți dintre ei și atunci îi auzi vocea; nu avea cum s-o confunde.

Bolivia își ținu capul în jos, dar pe el îl putea vedea destul de clar. Cu părul roșu, îmbrăcat în alte haine, ar fi arătat ca un luptător viking. Numai faptul că-l văzu îi ridică temperatura corpului și se întrebă de ce dintre toți bărbații din lume, acesta exercita o asemenea atracție asupra ei. Iar dacă ce simțea ea era dragoste, începea s-o înțeleagă pe Anne care voia să-și petreacă restul vieții alături de Jack.

Anne! Dumnezeule, trebuia să se întâlnească chiar în seara asta cu ea și cu Sandy. Sau asta fusese aseară? Va

trebui să le dea multe explicații. Anne se va înfuria și va da vina pe ea, reproșându-i că avusese intenția să-i întârzie nunta.

Deodată, Tooley o observă și ea lăsă ochii în jos, cu mâna dusă la stomac, de parcă ar fi mimat o stare inerentă de rău. Se îndreptă cu repeziciune spre parapetul vasului unde se mai aflau și alții. Când ajunse acolo, se aplecă peste parapet așa cum făceau cei care cu adevărat se simțeau rău. Era aproape sigură că-i reușise tentativa de a se ascunde de el până când se simți prinsă de spatele cămășii. Se prinse cu ambele mâini de parapet, dar în secunda următoare materialul cămășii cedă și forța unor mâini puternice o întoarse. Dădu drumul la parapet. Întorcându-se dădu peste rânjetul lui Tooley.

– Am crezut că te-am pierdut, zise el. Ți-e rău? Cred că sunt singurul de pe vas care n-a vomitat.

– Nu-mi era rău, mărturisi ea.

– Atunci, ce naiba făceai peste parapet?

– Nu văd de ce nu...

– Ai avut noroc c-ai ajuns aici. Aș avea probleme dacă șefii ar afla de tine.

– Poate încep să țip și te dau de gol.

– Ar fi mai bine dacă ți-ai închide gura ta frumoasă și... sexy... care mă înnebunește.

Bolivia simți că i se ridică din nou temperatura și se apropie de el.

El păru tentat pe moment, dar imediat o îndepărtă de el, o întoarse cu spatele și-o împinse înainte.

– Ia-o în direcția aia, îi ordonă.

– Unde mergem?

– Fără întrebări. Ține gura închisă și capul plecat.

Ar fi vrut să se oprească, să se certe cu el; ajunseseră în partea din față a vasului când el îi dădu drumul, apoi o lăsă în urmă, indicând o scară metalică sub formă de spirală.

– Ce este acolo?

– Fără întrebări.

– Mi-ar fi mai ușor dacă aș ști, murmură ea, dar execută ce-i spusese.

Ajunseră în sala motoarelor. Nu se vedea nimeni în jur ; Tooley deschise o ușă și o împinse înăuntru. Înainte de a închide ușa și a rămâne în întuneric, apucă să vadă că se aflau acolo o mătură și un mop.

– Ce naiba facem aici? începu să strige.

Tooley o prinse în brațe.

– Ce-am vrut să fac de când te-am văzut prima oară!

– Aici? Acum?

– Am putea muri în timpul invaziei și am rata șansa asta pentru totdeauna.

– N-am chef să mor în invazie....

– Nu vrei să taci și să facem dragoste?

Gura lui o făcu să tacă. Tooley o propti de perete. Ea îl prinse cu brațele după gât cedând în fața lui, lucru pe

care și-l dorise de cum îl văzuse. La care visase cu ochii deschiși de nenumărate ori, lucru pe care încercase să-l nege de multe ori, dar pe care ajunsese să-l facă acum, într-o încăpere unde se păstrau măturile.

– Chiar aici? repetă ea.

– Ai o idee mai bună?

Dumnezeule, făceau dragoste pentru prima oară într-un depozit! Nu era ceva despre care să poată povesti copiilor, de fapt nu putea povesti nimănui despre asta, dar era ceva de care se putea bucura în acel moment, de care să-și amintească ca de cel mai excitant lucru din viața ei.

– Dacă nu mai scăpăm vii din invazia asta... începu Tooley printre săruturi...

– Nici să nu gândești! îl opri ea.

– Se poate întâmpla orice.

– Mie nu mi se poate întâmpla! Acum simt că sunt nemuritoare!

– Și eu mă simt la fel, iubito, dar dacă nu supraviețuim....

– Taci, nu mai spune asta!

– La naiba, Bolivia, încercam să-ți declar că te iubesc, iar tu îmi spui să tac?

– Iubirea?

– Da, iubirea.

– Atunci, continuă!

– O să mă mai gândesc dacă merită.

***

Anne opri mașina în parcarea secției de poliție din Miami.

– Parchează oriunde, oricum, o îndemnă Sandy.

– Vreau să merg cu tine.

– Nu, te rog să rămâi aici, sau du-te într-o cafenea și așteaptă-mă acolo.

– Bine, mă duc să beau o cafea, consimți Anne, dar nu întârzia, sunt foarte îngrijorată.

– Dacă stau mai mult de o jumătate de oră, trimite Garda Națională după mine.

Sandy avea de gând să discute problema Boliviei cu locotenentul Perez, să-i ceară ajutorul. Apoi va mai întreprinde ceva pe cont propriu.

– Ce cauți aici în ziua ta liberă, McGee? i se adresă el lui Sandy.

– Vreau să discutăm, locotenente.

– Sigur că da, intră în birou.

– A dispărut o prietenă a mea, începu Sandy imediat ce se așeză. Se petrece ceva ciudat.

– Spune totul.

Și Sandy începu să-i povestească tot ce-și amintea, terminând cu descrierea taberei din junglă.

Locotenentul Perez sună la biroul evidențelor persoanelor dispărute.

– Prietena mea este reporter la Times.

– Nu cumva scrie despre cazurile de corupție?

– Exact.

Locotenentul o privi lung, apoi o invită să aștepte afară pentru ca el să dea niște telefoane. După câteva minute, o chemă înapoi.

– Ce-ai aflat?

– Îmi pare rău, McGee, dar mă tem că va trebui să predai pistolul.

– Ce este asta, o glumă sau....?

– Prietena ta n-a pățit nimic, dar trebuie să te rețin preventiv, ca să mă asigur.

– Ca să te asiguri pentru Bolivia?

– Nu te considera arestată, ești doar reținută pentru douăzeci și patru de ore.

Total confuză, Sandy își scoase pistolul și centura, punându-le pe masa locotenentului. Acum nu se mai baza decât pe Anne.

***

Bolivia nu realizase cât de mare fusese zgomotul decât atunci când se opriră motoarele. Deodată, se lăsă o tăcere apăsătoare.

– De ce-au oprit motoarele? întrebă Bolivia. Nu mai știa cât timp trecuse de când se retrăsese aici cu Tooley, dar oricum nu atâta încât să fi ajuns la Tamoros.

– Cred că au coborât bărcile la apă.

– Bărci? întrebă Bolvia.

– Da, bărci, pentru că nu ne-am putea apropia de insulă cu acest vas fără să fim văzuți.

– Cred că prietenilor tăi le va fi și mai rău în bărci!

– Acum, Bolivia, ieșim cu capetele în jos. Dacă te întreabă cineva ceva, mă lași pe mine să răspund.

– Bine, zise Bolivia, legându-și centura pistolului.

– Noi vom fi în ultima barcă, o informă el.

– Cum ai de gând să conduci o invazie dacă ești în ultima barcă?

– Cine-a spus că eu sunt conducătorul?

– Nu ești?

– Slavă Domnului, nu!

– Am crezut că tu ești comandantul acțiunii, sau cam așa ceva.

– Nu, eu i-am instruit doar, n-am de gând să-mi risc viața mergând în prima linie.

Tooley coborî primul scara. Odată ajunși pe punte, Bolivia se trezi într-un grup de bărbați, făcându-și loc să ajungă la primele bărci care porneau spre insulă. Voia să aibă un subiect pentru prima pagină a ziarului Times.

***

Anne se duse pe jos la Times. Era conștientă că arăta cam rău, dar era prea îngrijorată din cauza Boliviei ca să-i mai pese. Luă liftul până la etajul la care știa că-l va găsi pe Henry. Nu era sigură că acesta va fi la serviciu și sâmbătă.

– Mă numesc Anne Larkin, începu ea când fu dusă în biroul lui. Sunt prietena Boliviei.

– Unde naiba este Bolivia? o întrebă el.

– Nu știu nimic de ea; tocmai de aceea am venit aici.

După ce o lăsă să vorbească și-i ceru amănunte, Henry o rugă să aștepte în fața biroului, să dea câteva telefoane.

Anne încuviință și ieși. Se gândi să se strecoare în biroul Boliviei, să caute acolo elemente cheie cu privirea la ea. Când Henry deschise și o chemă în birou, încă se mai gândea la ce ar fi trebuit să facă.

– Ce ați aflat? îl întrebă Anne.

– V-aș cere prea mult dacă v-aș ruga să vă duceți acasă și să dați totul uitării?

– Cum adică?

Henry o studie câteva clipe.

– Sunteți prietena ei, avocata, nu?

Anne încuviință.

– Mi s-a spus că ar fi mai bine să nu fac investigații, din motive de securitate națională, o lămuri el.

– Este o explicație ridicolă! ripostă Anne.

– Asta mi s-a spus!

– Ce să aibă Bolivia cu securitatea națională?

– Ea nu, dar tabăra din junglă ar putea avea.

– Pot face ceva? se oferi Anne.

Henry ridică din umeri.

– Nu-mi vine nici o idee decât să aștept să sune ea.

– Asta nu înseamnă mare lucru, spuse Anne. Aș putea lua mașina dumitale? îl întrebă Anne.

– Unde vreți să mergeți?

– La tabăra din junglă.

– Mergem împreună, se oferi Henry.

Capitolul 8

– Sunt Ned Copper, de la Newsline. În seara asta, transmitem despre invadarea insulei Tamoros. Cu noi se află Bolivia Smith, reporter la Miami Times, care ne-a însoțit de fapt în această invazie.

Camera se îndreptă spre ea. Bolivia, care considera că toți corespondenții de război trebuie să fie foarte sobri, înclină din cap.

Ned îi zâmbi. Părea mai arătos în realitate, dar și mai scund.

– Spune-ne, Bolivia, cum ai ajuns să te implici în această invazie?

– Ned, a început ca un subiect al rubricii mele săptămânale.

– Și vei sfârși probabil primind un premiu Pulitzer.

Ea zâmbi cu modestie, întrebându-se dacă Ned își făcuse un obicei din a o întrerupe.

– Primisem reclamații despre un grup de veterani care-și stabilise tabără în jungla de lângă Fort Lauderdale.

Ned o întrerupse din nou:

– Când ai aflat că este implicat guvernul?

– N-am aflat decât după declanșarea invaziei, deși am suspectat asta chiar de la început. O femeie s-a dus la poliție și a completat un formular despre dispariția unei persoane...

– Trebuie să te întrerup, Bolivia, și când ne întoarcem te voi întreba despre rolul tău în această invazie.

Bolivia ar fi vrut să-l întrebe de ce o întrerupe mereu, dar se gândi încă o dată înainte de a o face.

Când Ned reveni cu interviul, spuse:

– Cu noi se află în seara asta Jim O'Toole, bărbatul care a condus invazia. Bună seara, Jim.

– Salut, Ned.

Bolivia îi auzea vocea, dar nu-l vedea.

– Nu el a condus acțiunea, se trezi Bolivia.

– Cine a făcut această afirmație? întrebă Ned.

– Salut, Bolivia, se auzi vocea lui Tooley, clară și răspicată.

– Am spus că nu el a condus invazia, repetă Bolivia. Nici măcar în primele rânduri n-a fost. Știu bine, pentru că m-am aflat acolo.

– Întreab-o despre locul unde se țin măturile, Ned, spuse Tooley.

Bolivia îngheță. Nu era posibil! Acest bărbat nu putea aduce în discuție un asemenea subiect în fața a milioane de spectatori, printre care probabil și rudele ei.

– Care este ideea cu acest loc pentru măturі? întrebă Ned.

Bolivia privi direct în camera de luat vederi și spuse:

– Forțele invadatoare s-au deplasat spre capitala insulei Tamoros....

– Am făcut dragoste cu Bolivia într-o debara de pe vas, zise Tooley răspicat.

– Și n-a fost cam incomod? întrebă Ned.

– A fost o fantezie de-a mea, strigă Bolivia și aș prefera să nu dai amănunte, Tooley.

– Am crezut c-am fost implicați amândoi în acest caz de amor, zise el.

– Într-o debara? insistă Ned tot mai nedumeerit.

– Încerci să mă eviți, Bolivia? o întrebă Tooley.

***

Bolivia simți ca o durere în moalele capului și auzi cum el îi șoptește:

– Nu scapi de mine chiar așa de ușor.

Întoarse capul și-l văzu pe Tooley în spatele ei în barcă.

– Credeai că m-ai pierdut, nu?

– Lasă-mă în pace! exclamă ea.

– Nu pleci fără mine.

Bolivia îl privi în ochi. Nu trebuia să audă nimeni altcineva ce-i spunea.

– Eu nu sunt lașă ca tine, Tooley. Ești ori mercenar, ori agent guvernamental.

– Iar tu? Un caz de suicid deliberat?

– Nu mi-e frică!

– Asta pentru că nu prea ai minte! Parcă nu spuneai același lucru în debara! îi reaminti Tooley, aruncând flăcări din ochii săi verzi.

– Acum nu mai suntem acolo! exclamă Bolivia uitându-se în jur să vadă dacă o aude cineva.

– Oricum, ai de ales, Bolivia, zise Tooley. Ori stai cu mine, ori dau ordin ca barca să se întoarcă și vei afla despre invazie doar de la radio.

-Nu mă interesează ce spui!

– Este ultimul tău cuvânt?

– Da.

Tooley se ridică, făcându-și loc printre bărbații de pe punte, cu care începu să discute. Când observă că barca se întoarce, nu-i veni să creadă la început, apoi se înfurie.

– De ce ai făcut-o? se răsti la el.

– Asta a fost alegerea ta, Bolivia.

– Foarte bine, voi sta lângă tine.

– Nu știu de ce, dar nu te pot crede.

– Nu mai suntem copii, Tooley.

Poate era bine să sară din barcă, să înoate până la una din celelalte bărci și chiar se ridică s-o facă, dar Tooley o forță să se așeze la loc.

– Ce-ar fi să juri pe dragostea care mi-o porți?

– Nu-mi amintesc să-ți fi spus că te iubesc.

– Nici n-a trebuit s-o faci, era evident.

– De unde știi că n-am făcut dragoste și cu alți bărbați în debara?

El ridică din umeri.

– Atunci jură, și dacă nu mă iubești, ești liberă să-ți calci jurământul.

Bolivia îi evită privirea.

– Nu vreau s-o fac.

– Asta înseamnă că mă iubești.

Și dacă-l iubea? Ce legătură avea iubirea cu invazia?

– Haide, Bolivia, recunoaște.

– Poate că te iubesc, admise ea, dar este greu de spus, date fiind situațiile prin care am trecut.

– Ce vrei să spui? Situațiile au fost perfecte, iar dragostea nu este nicicând mai aprinsă ca în condiții de război.

– Asta ai găsit și în Vietnam?

– Uite ce este, Bolivia, am auzit multe despre reporteri și ce fac ei pentru un reportaj.

– Există niște limite în tot ceea ce sunt dispusă să fac pentru munca mea.

– Aș vrea să aflu care sunt aceste limite.

– Tocmai le verifici acum. Dacă m-ai iubi cu adevărat, m-ai crede pe cuvânt. Ți-am promis să stau cu tine, deja.

– Nu dragostea mea o contestam aici; eu ți-am declarat-o deja în dulapul cu mături.

– Da, dar cuvintele rostite sub focul pasiunii nu au valoare.

– Eu din contră, cred că atunci oamenii sunt mai sinceri.

– Tu confunzi pasiunea cu dragostea.

– Chiar și acum, Bolivia, simt că aș vrea să strâng gâtul tău alb subțire și frumos, dar sunt conștient că aș face-o pentru că te iubesc.

– Mi se pare că ești cam confuz, Tooley.

– Tu m-ai adus în situația asta!

Și Bolivia se bucura din plin de ea. Îi făcea plăcere să-l înfurie pe Tooley. Era evident că se simțea iubită. Îl privi drept în ochi.

– Dacă după ce se termină toate astea și ne întoarcem la normal vei mai spune că mă iubești, atunci o să te cred.

– Ți-am spus-o mai devreme, pentru că mă temeam că voi fi ucis. N-aș vrea să ajung în mormânt fără ca tu să fi știut. Astfel, am vrut ca o femeie specială să afle că este iubită.

– Este o predică bună, Tooley, numai că puțin cam nepotrivită, pentru că nu te duci în mormânt. Pari mai decis ca oricând să te ții departe de liniile de luptă.

– Este evident că nu știi nimic de războiul de gherilă. În față sau în spate ești în același pericol.

– Știu destule ca să realizez că ne aflăm într-un astfel de război, dar orice ambuscadă va fi creată de noi.

– Mă întreb: dacă vom fi împreună dorința mea se va diminua? Oricum, acum trebuie să-i spun căpitanului că ne întoarcem.

***

Anne ar fi vrut să spună: oprește mașina, Henry, și lasă-mă pe mine să conduc, dar nu era strategic. Nu când se afla în mașina lui, deși mergea cu viteza melcului.

Le trebui peste o oră să ajungă în fața blocului din Fort Lauderdale unde se afla parcată motocicleta Boliviei.

– Mă duc să pun întrebări , zise Anne, coborînd.

Toată lumea îi spuse același lucru; nimeni n-o văzuse intrând sau ieșind din junglă în ultimele zile.

Când Anne și Henry se reîntâlniră la mașină, să compare informațiile primite, el spuse:

– Se pare că n-au ieșit de aici. Haide, să vedem cât de mare este această zonă.

O luară spre vest, dar drumul se înfunda destul de repede. Deodată, Anne observă un bărbat care venea spre ei.

– M-ați putea ajuta? îl abordă ea. Cunoașteți zona aceasta care este junglă în mare parte?

Omul înclină din cap.

– Ați văzut pe cineva ieșind de aici în ultimul timp?

Omul încuviință din nou.

– Când?

Ieri dimineață, îi spuse el, era încă întuneric. Ieșiseră mulți bărbați care purtau arme.

– Ce-ați mai văzut? insistă Anne.

– Au urcat în camioane.

– Știți ceva despre ei?

Omul scutură din cap.

– Numai că unii din ei sunt din Tamoros.

– De unde știți?

– Pentru că eu însumi sunt de acolo și i-am auzit vorbind.

Asta era tot ce știa omul și Anne îi mulțumi, înainte de a se îndrepta spre prima casă, unde se afla Henry.

– Am discutat cu un grădinar care mi-a spus c-a văzut ieri dimineață o mulțime de bărbați ieșind din junglă; erau înarmați. Omul nu vorbea prea corect engleza. Spunea că este din Tamoros și că i-a auzit vorbind pe acești bărbați despre invazie.

– Poate au fost străini care stăteau ilegal în zona asta. Poate au fost ridicați de poliție.

– Nu cred; omul mi-a spus că erau înarmați.

– Poate acești Tamoros plănuiesc un atac împotriva orașului Fort Lauderdale.

– Nici una din aceste variante nu are sens, îl opri Anne. Bolivia n-a spus nimic despre străini staționați ilegal aici și nici despre Tamoros. Bărbatul despre care vorbea mereu, Tooley, era american. Grupul în care se afla era de veterani din Vietnam.

– Și ce legătură ar putea exista între veteranii din Vietnam și Tamoros? se miră Henry. Cred că suntem în fața unei povestiri interesante...

– Doar încercăm s-o găsim pe Bolivia!

– Dar dacă ne aflăm în fața unei povestiri interesante, Bolivia va vrea să fie în centrul ei. Tamoros apare tot mai des la știri, de câteva zile. Dacă ne aflăm în fața unei invazii?

– În care să fie implicat și guvernul nostru?

– Este posibil.

– Dar nu avem nici o dovadă, Henry! Nu avem decât niște informații de la acest grădinar care a văzut bărbați cu pușți ieșind din junglă, urcându-se în camioane, iar Bolivia a dispărut fără urmă.

– Unde ar trebui să mai mergem?

– Cred că în port. Poate i-a văzut cineva urcându-se în bărci. Înainte de asta, aș vrea să dau un telefon pentru că trebuia să mă întâlnesc cu logodnicul meu acum două

ore; după cât îl cunosc, va organiza imediat o acțiune de căutare a mea.

– Te rog să-i telefonezi, o invită Henry, întinzându-i telefonul mașinii sale.

***

Majoritatea bărbaților dormea pe punte. Bolivia își dorea să poată dormi și ea ar în situația asta atât de lipsită de confort îi era imposibil să închidă un ochi. Soarele era torid.

– Încearcă să te odihnești, o sfătui Tooley.

– Dacă m-ai ține cu capul în poala ta, poate aș dormi.

– Dacă ai face-o am atrage atenția tuturor. Nu știe nimeni că avem o femeie la bord.

– Numai la imagine te gândești?

Tooley rânji.

– Vrei să spui că în ochii tăi sunt destul de macho?

– Nu macho era cuvântul potrivit, zise Bolivia. Dar dacă vrei, te găsesc macho, e adevărat. Chiar mai mult ...

– Nici tu nu ești tocmai acea fecioară dulce din folclor...

– Nu te-am auzit văitându-te pe tema asta când eram în debara, îi reaminti ea.

– Nu mă plâng nici acum, zise Tooley. Dar numai un bărbat ca mine te poate manevra.

Bolivia se înfurie subit.

– Ai spus să mă manevreze?

– Să te controleze, conducă, indiferent cum i-ai spune, e același lucru.

– Tu chiar crezi că mă poți controla, Tooley?

– Da, cred că am înregistrat un oarecare progres.

– Să nu îndrăznești să repeți afirmația asta!

– Și eu te iubesc, draga mea.

***

Cei doi se opresc în port. Deodată, le apare în față un bărbat care-i întrebă:

– Știți cumva de ce a fost închis portul dimineață?

Henry și Anne se opresc.

– Despre ce vorbiți? îl întrebă Henry.

– Întreg portul a fost închis până la ora șapte. Am vrut să pescuiesc pe doc și mi s-a spus că nu este posibil. L-am închiriat pe trei ani și nu mi s-a mai întâmplat asta.

– N-am auzit c-ar fi fost închis, zice Henry, luând-o pe Anne de mână, îndreptându-se cu ea spre parcare.

– Ce facem acum? îl întrebă ea când ajunseră la mașină.

– Aș vrea să mergem la aeroport, să vedem dacă putem lua primul avion spre Tamoros.

– Vrei să aterizăm acolo în mijlocul invaziei?

Henry deschise ochii mari.

– Dumnezeule, ce subiect pentru un articol!

– Ai început să vorbești ca Bolivia.

– Uite ce trebuie să facem, zise Henry. Mergi cu mine la aeroport, apoi aduci mașina mea înapoi la Miami.

Anne simți că o cam părăsește curajul. Dar de fapt, nu era problema ei această invazie și nu voia să fie trimisă corespondent de război. Se va duce acasă, îl va suna pe Jack și poate împreună vor afla ce se întâmplase cu Sandy. Cele două prietene ale ei dispăruseră într-o singură săptămână.

Când ajunseră la aeroport, aflară că toate cursele spre Tamoros au fost anulate.

– Aș vrea să știu și motivul, îi spuse Henry agentului.

– Nu-l cunosc, domnule.

Henry scoase legitimația de presă și i-o vârî acestuia sub nas.

– Aș vrea să discut cu directorul aeroportului.

Agentul dădu un telefon, dar înainte ca acesta să termine de vorbit, Anne văzu poliția aeroportuară venind spre ei și-l făcu atent.

– Cred c-ar fi mai bine să fugim.

– N-au ce să ne facă, o liniști Henry.

Porniră de parcă ar fi avut de prins un avion. Când ieșiră afară în parcare, o luară la fugă.

– Ce-am văzut îmi confirmă teoria, zise Henry.

– Nu știu ce legitimație ai.

– Nici nu-mi pasă ce cred. Presa este totuși liberă în țara asta.

Luă receptorul telefonului din mașină și formă un număr.

– Dă-mi-l pe Larry zise și așteptă un moment. Larry? Ține presa acolo. Vin cu un titlul special pentru ziarul de duminică. Nici n-o să-ți vină să crezi!

***

Bărcile de pescuit traseră aproape de plajă chiar la căderea serii. În afară de acele rații dezgustătoare, Bolivia nu mâncase nimic de mult timp și o durea stomacul. O mai durea spatele de la șezutul pe punte timp de atâtea ore.

Fiecare barcă avea doar două bărci de plastic care făcură mai multe drumuri, să transporte oamenii pe plajă.

Bolivia ar fi vrut să fie printre primii, dar Tooley o opri.

– N-are rost să te grăbești, nu începe invazia până nu coborâm toți.

– După cum vorbești, totul pare un joc!

– Într-un fel și este. Un joc periculos, dar totuși un joc.

Când ajunseră în cele din urmă pe plajă, Bolivia făcu niște exerciții de întindere pe nisip, în timp ce bărbații făcură alergări pe loc. Tooley se așeză, iar ea realiză că era un leneș incurabil.

– Ce facem acum? îl întrebă ea.

– Mergem spre oraș.

– Mergem spre oraș? Ce fel de invazie este asta?

– Nu avem ce invada pe partea asta a insulei, răspunse Tooley. Tocmai de asta am acostat aici. Trecem pe drum pe lângă sate unde sperăm să luăm și alți oameni după noi. Cu puțin noroc, până ajungem acolo va fi o revoltă în toată regula.

– Nu mi se pare un plan bun, zise Bolivia. De ce să nu cădem asupra lor pe neașteptate?

– Pentru că trebuie să pară o revoltă spontană.

– Și să nu se știe, măcar la început, că americanii sunt implicați.

– Începi să înțelegi, zise Tooley.

– De aceea n-ai vrut să mă lași în față.

– De aceea n-am vrut ca nici unul din noi să fie în primele rânduri.

– Și armata din Tamoros va sta liniștită?

– Sperăm să-i luăm prin surprindere și până se vor dezmetici... este sâmbătă noaptea.

– Nu poate fi o invazie fără puțină luptă, zise Bolvia.

– Ești însetată de sânge nu?

– N-am vrut decât un pic de acțiune.

Oamenii începură să se miște, la comanda unuia dată în limba spaniolă. Tooley o opri când vru să se ducă alături de ei.

– Amintește-ți ce mi-ai promis! îi spuse el.

Ea nu-i dădu nici un argument.

– Vreau o armă, îi șopti ea.

– Fără arme.

– Sunt singura care nu are armă.

– Nici nu ai nevoie, te protejez eu.

Ea ridică din umeri.

– Și dacă vom fi separați?

– Mă voi asigura că nu vom fi.

– Și dacă vei fi ucis și vreun bărbat tamoros mă va viola?

– Dacă se întâmplă asta, îmi iei arma.

– Te urăsc, Tooley!

– Și eu te iubesc, draga mea, așa că stai lângă mine.

Capitolul 9

Bolivia făcea parte din armata de eliberare care mărșăluia în oraș. Din balcoanele clădirilor înalte lumea arunca confeti, aplauzele și încurajările se auzeau din toate părțile, dar mai ales de la mulțimea aflată de ambele părți ale drumului.

Bărbați frumoși, cu ochi negri veneau în fugă spre ea și-i dădeau buchete de trandafiri; femeile o rugau să le dea șansa s-o atingă; copiii voiau să meargă în rând cu ea, s-o țină de mână. Era cam greu, dar Bolivia putea să facă față.

Apoi, unii dintre membrii armatei de eliberare o ridicară în aer și mulțimea izbucni și mai tare în aplauze. Începură să repete: Bolivia Smith, Bolivia Smith, să candideze la președinție.

Era o mare onoare pentru ea, dar pe care trebuia să arate c-o merită. Poate că Tamoros avea nevoie de ea, dar

Miami Times avea nevoie și mai mare. Nu putea părăsi ziarul, conștientă că de acum înainte orice premiu acordat va fi doar al ei.

Privi în jos de pe înălțimea la care se afla și îl văzu pe Tooley care o privea și el cu admirație.

– Te iubesc, Bolivia, îi strigă el. Ești cea mai curajoasă și mai frumoasă femeie din lume.

Sigur că Tooley o iubea, așa cum o iubea fiecare om din acea mulțime. Își va lua rămas-bun de la el și-l va menționa în articolele ei. Nu avea nimic împotriva soldaților roșcovani care știau să facă dragoste până și într-un dulap pentru mături, dar pe termen lung pe ea o interesa doar cariera.

– Ei, Bolivia, încearcă să rămâi trează, zise Tooley, aflat lângă ea.

– Dar sunt trează, îl asigură ea.

– Nu ne putem permite perioade de odihnă.

– M-ai înfometat, m-ai torturat și acum...

Tooley începu să râdă:

– Îți place să dramatizezi?

Bolivia vru să revină la visul ei cu ochii deschiși, dar nu-l putea relua. Se aflau pe un drum desfundat și trebuia să meargă cu ochii în jos, să nu calce în gropi. Totuși, vremea era mai bună ca la Miami, pentru că dinspre ocean bătea briza. Bolivia ținea pasul cu armata de bărbați; la distanță se vedeau ciorchini de case ridicate pe dealuri. Pe marginea drumului păștea câte un măgar sau

o capră. Nu prea suporta zonele rurale și abia aștepta să ajungă în oraș. Abia aștepta să înceapă acțiunea propriu-zisă.

Tooley o prinse după umeri cu un gest camaraderesc. Apoi se aplecă spre ea și-i șopti:

– Ce-ai zice să facem o mică plimbare?

Bolivia își eliberă brațul.

– Am crezut că venim să eliberăm o țară, nu să mergem la picnic.

– Cine te crezi, Bolivia? Hemingway?

Poate și pentru ea începuseră să bată clopotele.

– Sau vreun reporter macho care caută zonele de război special ca să aibă subiecte pentru reportaje?

– Oricum, să fii sigur că nu iau bani ca să fac războaie.

– De unde știi că eu sunt plătit?

– Nu cred c-o faci din curajul convingerii sau din bunătate.

– Scrii tot în clișee, așa cum vorbești?

Bolivia mări pasul, să scape de el. Se afla în fața lui când văzură primul sat. Oamenii ieșeau din case să vadă ce s-a întâmplat, apoi probabil că le-a spus cineva ce se întâmplă, pentru că unii începură să lanseze urale.

Bărbații din sat puseră mâna pe orice se găsea: macete, furci, lopeți și li se alăturară. Femei desculțe îmbrăcate în rochii simple, de bumbac, le aduseră hrană și apă. Bolivia primi o cană cu apă de la o femeie care o privi cu admirație cum bea apa. Auzi puști care-și rugau părinții

să-i lase să se alăture armatei și unora chiar li se permise s-o facă. Vor avea ce să-și amintească toată viața.

Uluită, Bolivia se întoarse spre Tooley:

– Este fantastic ce se întâmplă!

– Nu te implica prea mult, iubito, nu este războiul tău!

Ea astfel simțea. Era prima acțiune de acest fel la care participa.

– Nu te simți implicat? îl întrebă.

– Am o problemă la piciorul drept, pușca asta cântărește o tonă, și aș da și o sută de dolari pentru o bere rece. Asta răspunde întrebării tale?

– Pot să-ți duc eu pușca.

– Nu, mulțumesc. În câte războaie ai fost, Bolivia? Sau nu-ți mai amintești? Acesta nu este un război; dacă avem noroc, nu vom vedea nici măcar o luptă. Dar tu ai vrea un război în toată regula, nu? La început te-ai luptat cu mine, acum ai vrea să lupți cu armata din Tamoros!

– Dacă asta nu te bucură, nu văd de ce participi.

Tooley începu să râdă.

– Solda este extraordinar de mare!

– Știam eu, murmură ea, continuând să se distanțeze de el. Nu putea înțelege cum se lăsase atrasă de un mercenar.

După alte douăzeci de minute, treceau de al doilea sat și locuitorii fuseseră anunțați, așa că bărbații îi așteptau deja. Din nou li se oferi hrană și apă, de data asta și fructe. Bolivia luă o piersică bine copată. Tooley o sfătui s-o cojească, dar ea refuză.

– Dacă mănânci fructe nespălate și bei apă nefiartă, te vei îmbolnăvi cu siguranță.

– Slăbește-mă, Tooley!

– Ce expresie originală! Nu poți s-o notezi ca să n-o uiți? Ești sigură că lucrezi la un ziar?

– Și sunt un reporter al naibii de bun!

Tooley nu spuse nimic.

– Mai ales după aventura asta voi fi o mare scriitoare.

– Ești sigură că vei face carieră?

– Știu că așa va fi.

– În cazul acesta, bucură-te de paradă cât vei mai putea, iubito.

Soarele apunea când ajunseră în suburbiile orașului Santa Lucia, capitala insulei Tamoros, și luminile parcă aprinseseră cerul. Văzură multe case de carton sau adăposturi din cutii de conserve. Erau oameni care trăiau într-o sărăcie lucie, cum se putea vedea după copiii lor slabi și câinii jigăriți. Bolivia spera ca invazia să schimbe situația asta.

Cei ce mărșăluiau se opriră să discute cu oamenii.

– Stai aici, îi spuse Tooley, mă duc să văd ce se întâmplă.

Bolivia îl lăsă să plece, apoi se luă după el. Era foarte aproape de conducătorul trupei, când cineva din spate o bătu pe umăr.

Se întoarse și-l văzu pe Mason.

– Ce cauți aici?

– De ce ne-am oprit?

– Am înțeles că ne împărțim. Un grup se îndreaptă spre palatul prezidențial să-i aresteze pe generali, altul se duce la radio să anunțe invazia și reușita; alții vor trebui să mențină ordinea pe străzi. Ascultă sfatul meu și nu te alătura ultimului grup. Cei din Tamoros mi-au spus că majoritatea armatei se îmbată sâmbătă noaptea.

– Mason, mi-ai putea da o pușcă?

– Regret, Bolivia.

– Vrei să mă duc acolo neprotejată?

– Te rog să i te adresezi lui Tooley, nu mie. Nu am decât această pușcă.

Bolivia scoase portmoneul din buzunarul de la spate și după ce extrase de acolo o bancnotă de douăzeci de dolari, porni cu banii în mână, în speranța că va reuși să cumpere una.

– Ce faci cu banii? auzi o voce. Era a lui Tooley.

Bolivia puse banii la loc în buzunar.

– Haide, mergem la postul de radio.

– Nu vreau să merg la radio, asta este cea mai ușoară misiune.

– Este singurul loc unde ai putea fi de folos.

Tooley o prinsese deja de încheietură și o remorca după el.

– Fii atentă la ce-ți spun. Ne vom alătura unui grup din Tamoros, al cărui lider este unul, Eduardo Centavos. Nu scoate nici o vorbă, nu-mi face probleme; comprende?

– Da, murmură Bolivia reușind să se elibereze din strânsoarea lui. Se cam săturase de asta.

Grupurile de bărbați începuseră să se disperseze pe străzile care duceau spre centrul orașului.

Tooley și Bolivia se alăturară grupului lor, în cadrul căruia făceau notă discordantă, fiind foarte înalți în comparație cu cei din Tamoros, foarte mici de statură. Cineva din mulțime îl recunoscu pe Eduardo Centavos și-l strigă. Bolivia simțea încordarea în aer. Acest bărbat putea fi pe insulă cu un singur scop și ei îl știau.

Bărbatul tamoro, aflat lângă el, îi arătă o clădire aflată în față și Bolivia, ridicând capul, văzu turnul de radio. Se aștepta la vreun fel de rezistență, dar deocamdată toată lumea părea să fie de partea lor.

Preluarea stației de radio s-a dovedit mult prea ușoară. Toți i-au întâmpinat cu bucurie. Urcară în camera de transmisie, lăsând două persoane de gardă.

– Ce facem acum? îl întrebă Bolvia pe Tooley.

– Așteptăm, fu răspunsul lui.

– Ce așteptăm?

– Un telefon.

– Nu va vorbi nimeni la microfon?

– Ai răbdare, Bolivia. Nu se întâmplă nimic, deocamdată. Numai după ce vom primi telefon de la palatul prezidențial vei vedea acțiune.

Bolivia se îndreptă spre singura fereastră a studioului, de unde putea să vadă orașul. Observă piațeta din centru,

unde cânta un grup de muzicieni. Oamenii se plimbau la braț, tinerii dansau. Deodată, văzu lumea risipindu-se.

– A început o altercație acolo, îl anunță ea pe Tooley.

– Nu este armata de vină, o informă Tooley, nu avea voie să creeze nici o diversiune.

Sună telefonul și Centavo ridică receptorul. După câteva minute, acesta vorbea la microfon. Anunță lumea că avusese loc o lovitură de stat, că generalii erau arestați și că țara se va îndrepta spre democrație. Apoi urmă imnul Tamorosului.

– Asta a fost tot? întrebă Bolivia.

– Ești dezamăgită?

– Mi s-a părut prea simplu.

– Am știut eu.

– Ce-ai știut?

– Am știut că n-o să fii fericită decât dacă eu aș fi fost ucis, iar tu mi-ai fi putut lua pușca.

– Eu însă mă gândeam la mai mult. De ce a trebuit să antrenezi acei oameni dacă ai știut că nu veți întâmpina rezistență?

– Posibilitatea exista. Și lor le-a plăcut ce-au învățat.

Și lui îi plăcuse, era sigură de asta.

– Vino, Bolivia, spuse el prinzând-o de mână. Să mergem în piață, să sărbătorim alături de ceilalți.

– Vreau să transmit articolul, mai întâi.

– Nu încă, o opri Tooley. Mai lasă-le o oră și apoi o poți face. Oricum, liniile telefonice sunt întrerupte până le spunem noi să le pună din nou în funcțiune.

– Ești sigur? îl întrebă ea.

– Absolut sigur. Apelul pe care l-ai auzit, a fost ultimul. Nu se mai poate vorbi fără acceptul nostru.

Când coborâră în stradă, totul se schimbase. Se simțea schimbarea chiar și în aer. Se îndreptară spre piața centrală a orașului unde lumea dansa, sărbătorea, iar ea văzu soldații din armata Tamoros care toastau fericiți, entuziasmați. Oamenii se lăsaseră sub influența momentului, dar ea nu putu să nu se întrebe dacă aveau idee cine deținea acum controlul. Poate că acești bărbați, la fel ca Tooley, erau plătiți și nu le păsa cine o face.

Tooley aduse rom și Coca Cola, apoi o duse în mijlocul pieței.

– Ce-ai zice dacă ne-am scoate caschetele? o întrebă el.

– De ce?

– Pentru că vreau să dansez cu tine, dar cu cascheta pe cap, arăți a bărbat.

Bolivia își scoase și ea cascheta și i-o dădu unui puști care abia aștepta. Acesta și-o puse repede pe cap, apoi o zbughi fericit.

Tooley o prinse în brațe și începură să valseze. Oamenii îi priveau, le zâmbeau; unii îl bătură încurajator pe spate pe Tooley.

– Am reușit, spuse Bolivia. Am eliberat țara asta.

– Da, este mică, dar liberă acum.

Bolivia începu să simtă și entuziasmul celorlalți, dar nu știa dacă era din cauza romului.

– A ieșit extraordinar! zise ea. Acum, ce mai eliberăm?

– Ai vreuna în minte?

– Canada.

– Canada nu are nevoie de eliberare!

– Atunci, s-o cucerim!

Tooley o privi lung.

– Cred că te-ai îmbătat, femeie!

– Dintr-un singur rom era imposibil!

– Eu cred că totuși s-a întâmplat, zise el zâmbind. Să mai bem unul!

Mai băură câte un rom și el îi spuse:

– Vrei să mănânci ceva?

– Nu, mă simt prea bine.

– Cât de bine?

Bolivia vorbea, zâmbind cu gura până la urechi, privindu-i pe cei din jur. Datorită ei, erau liberi acum. Datorită ei se restaurase democrația în Tamoros.

– Haide să dansăm, zise ea.

– Am o idee și mai bună, răspunse el.

– Da, știu la ce te referi, dar nu văd nici un spațiu pentru mături aici.

– Poate nu, dar intercontinentalul este chiar acolo. Sunt convins că ne-ar închiria o debara. Sau chiar o cameră.

– Dumnezeule! exclamă Bolivia. Cu un pat adevărat!

– Cu duș și apă caldă!

– Și room service!

– Și am putea dormi decent peste noapte!

– Nu conta pe asta, zise Bolivia. Nu se putea gândi nici la război, nici la romul băut, nici la o combinație între ele, dar nu voia să-și imagineze că ar folosi patul pentru a dormi. Nu cu Tooley alături.

Se îndreptară spre hotel și intrară. Tooley avea ceva bani la el, dar nu și cărți de credit, așa că Bolivia întinse cartea ei de credit recepționerului, cerându-i în schimb chitanță pentru cameră. Un lucru prostesc poate, dar sentimental.

Se dovedi a fi un hotel de mâna a doua, dar li se păru extraordinar. Făcu repede duș, dar când ieși, Tooley deschisese ușa spre balcon. De undeva, adusese o sticlă de vin. Îi oferi și ei un pahar din care ea sorbi înainte de a i-l înapoia.

Sub balconul lor, se desfășura o adevărată fiesta. Arăta ca și cum toată populația insulei se strânsese aici, oamenii râdeau, dansau, se îmbrățișau.

– Mă simt ca o regină care-și privește supușii, zise Bolivia. Mi se pare grozav să faci oamenii fericiți!

– Generalii cred că nu sunt la fel de fericiți.

– Ei bine, eu sunt. Este cea mai frumoasă zi din viața mea, spuse ea, sperând ca ziua să se termine și mai

frumos. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de pasionant ca în scena din debara, ar fi fost mulțumită.

– Și seara nu s-a încheiat încă, îl auzi pe Tooley.

Se întoarse spre el. Pentru o clipă, Bolivia regretă că nu avea un aparat de fotografiat să imortalizeze clipa: un cuplu fericit în balcon, alți oameni fericiți sub balcon. Iar Tooley o săruta și ea se pierdu în acest sărut.

Deodată, deschise ochii mari.

– Mă scuzi o clipă? spuse el.

Presupuse că Tooley se dusese în baie, așa că intră și ea în cameră să-l aștepte fericită pe pat.

Dar când intră, observă că Tooley vorbea la telefon. Bolivia nu știu ce o înfuria mai tare; faptul că se scuzase tocmai când se sărutau ca să vorbească la telefon, sau c-o minți că nu funcționează telefoanele.

Îl auzi spunând:

– Da, aștept.

– Parcă spuneai că nu funcționează telefoanele!

– Funcționează doar în hotel, o lămuri el.

– Pe cine ai sunat?

Tooley acoperi receptorul cu palma.

– Vrei să aștepți un pic afară, Bolivia? Îi aruncă un zâmbet atât de cald, încât deveni suspicioasă. Încercă să glumească.

– Ce este, Tooley? Aveai o întâlnire pe care n-o poți amâna?

El încercă să zâmbească, dar apoi fu nevoit să vorbească în receptor.

– Un telex jos? Grozav, cobor imediat ce dau niște telefoane. Te rog, fă-mi o favoare. Să nu-l dai nimănui altcuiva.

Bolivia își încrucișă brațele la piept.

– Ce se petrece aici, Tooley?

– Nimic, iubito. Ce-ar fi să mă aștepți puțin afară?

Bolivia nu vedea încă roșu în fața ochilor, dar era foarte aproape de această stare.

– Pentru ce ai nevoie de telex?

– O să-ți explic mai târziu, nu am timp acum.

– Ba o vei face chiar acum, Tooley.

Dar el se adresa cuiva:

– Jeff, sunt eu, Tooley. Fii atent la ce-ți spun. Diseară la ora zece...

Cu o mișcare ă decisă, Bolivia smulse firul telefonului din perete.

Furios, Tooley strigă la ea:

– De ce naiba ai făcut asta?

– Ce încerci să faci? Să-mi strici reportajul exclusiv? Este un procedură jalnică...

Se făcu tăcere, apoi Tooley ridică privirea din pământ și-i spuse:

– A venit momentul să te trezești, Bolivia.

– Ar trebui să te arunc de la balcon pentru ce mi-ai făcut! strigă ea. Ai face orice pentru bani, nu? Nu ești decât o prostituată masculină!

– Chiar ai crezut că tot timpul acesta am fost clandestin doar pentru că aveam pistol?

– Nu, mi-am închipuit că ești plătit pentru ceea ce faci.

El zâmbi batjocoritor.

– Sigur că sunt! De New York Tribune!

Pentru Bolivia, fu o mare lovitură.

– Așadar, ești un blestemat...

– De reporter, la fel ca tine.

– Oricum, n-o să-mi iei exclusivitatea!

– Iubito, eu am ajuns primul aici! Sunt sigur că vei scrie și tu un articol bun pentru ziarul tău. Gândește-te că dacă n-aș fi fost eu, n-ai fi ajuns aici.

– Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi pierdut vremea și aș fi trimis articolul de acum... bombăni ea. Dacă-ți închipui c-o să scapi ușor, te înșeli. Bolivia se aruncă spre el să-l lovească, dar Tooley o prinse de mâini și o ținu strâns. Apoi îi legă mâinile la spate cu o cravată.

– Nu te supăra, iubito, spuse el încercând s-o țină ca să nu-l lovească.

– Dacă nu mă dezlegi imediat, Tooley...

– O să te încui aici, să fii liniștită până cobor, apoi vin să discutăm.

– Nu mai avem nimic de discutat, trădătorule!

– Și tu ai fi făcut același lucru cu mine.

Bolivia ar fi vrut să-l lovească.

– M-ai mințit în permanență.

El râmji.

– Ei, aproape în permanență...

– Ești un șobolan împuțit.

– Fii rezonabilă, Bolivia. Nu puteam risca să-mi fie suflat articolul de sub nas. Acum, te rog, fii bună și așteaptă-mă.

Tooley o lăsă în mijlocul încăperii și după ce ieși, încuie ușa.

Pe naiba! Tooley nu avea să-i ia exclusivitatea reportajului! Se ridică, se duse spre locul de unde smulsese telefonul din perete, îl lovi cu piciorul cu toată puterea. Tooley se înșela, dacă-și imagina c-o poate ține închisă în acest loc.

Se întoarse spre măsuța din încăpere și începu să se lovească de ea; după câteva clipe, eșarfa cedă și era liberă.

Se duse la balcon și privi în jos. Era la etajul trei, prea sus ca să poată sări. Dar încercă să se ridice peste parapetul balconului, în așa fel încât să ajungă la balconul de la etajul doi. Apoi la primul, și de acolo sări în stradă. Alergă imediat în holul hotelului și întrebă unde se afla telexul. Funcționarul îi arătă biroul din spate unde Tooley tocmai lucra.

El n-o văzu, pentru că era cu spatele . Bolivia, care văzuse o mașină veche de scris într-un colț, o ridică apoi o trânti peste telexul la care lucra el.

– Ce naiba se întâmplă? răcni Tooley, dar ea, văzând că se îndreaptă spre telefon, i-o luă înainte, lovindu-l cu unul din scaune în cap.

Urmări cu satisfacție cum Tooley cade secerat. Îi verifică pulsul să se asigure că nu l-a ucis, apoi smulse telefonul din perete înainte de a ieși din încăpere.

Odată ce ieși din hotel, o rupse la fugă; trebuia să găsească un telefon și asta foarte repede, dar să-și și schimbe înfățișarea, pentru că Tooley urma să vină după ea. Și nu venea singur.

Se îndreptă spre un magazin pentru turiști, de unde ieși după câteva minute îmbrăcată în pantaloni de bumbac cu tricou pe care scria Tamoros și șapcă. Acum arăta ca orice turist de pe insulă.

Intră în cel mai apropiat hotel și întrebă dacă aveau telex.

– Sigur că avem, i se răspunse într-o engleză perfectă. Avem chiar și fax.

– Telefoanele funcționează? întrebă ea.

– N-au fost defecte niciodată! răspunse recepționerul.

Altă minciună a lui Tooley.

Îl sună numaidecât pe Henry.

– Ce bine că te găsesc la birou la ora asta! Henry, am un reportaj extraordinar pentru tine.

– Unde te afli, Bolivia?

Ea trase aer adânc în piept.

– Tamoros.

– Dumnezeule! Așadar, e adevărat!

– Ce să fie adevărat, Henry?

– A avut loc o invazie, nu?

– Cum ai aflat?

– Ne-am închipuit, Bolivia. Eu și amica ta, Anne. Am gândit chiar și titlul articolului de mâine.

– Henry, nu știi prin ce am trecut pentru reportajul ăsta, iar tu îmi simplifici munca într-atât!

– Abia aștept să aflu veștile tale, Bolivia!

– Henry, mă poți lua de pe insula asta? Aș putea fi la redacție în câteva ore, să scriu reportajul.

– Bolivia, voi suna un prieten de la ambasada americană de acolo, care să te ajute.

– Și eu cu ce mă aleg pentru reportajul ăsta, Henry?

– O să-ți măresc salariul, îți decontez toate cheltuielile.

– Nu vreau bani, vreau Beirutul.

Tăcere.

– Beirutul nu este un loc pentru o femeie.

– Henry, am participat efectiv la invazia asta. De ce crezi că nu m-aș descurca la Beirut?

– Vorbim când ajungi aici.

– Nu, stabilim acum, altfel dau reportajul altui ziar.

– Nu poți face asta!

– Încearcă să vezi dacă pot!

– Bine, ai acceptul meu.

– Îl vreau în scris.

– Îl vei avea când te întorci.

***

Funcționarul ambasadei o conduse la aeroport.

– Acesta este ultimul avion care pleacă spre Statele Unite, până se rezolvă situația aici.

– Apreciez efortul.

– Dacă vrei să mai stai în vacanță, nu este nici o problemă.

Chiar de la început, omul presupusese că este turistă, probabil vreo iubită de-a lui Henry.

– Nu, vreau să mă întorc.

Nu era singură la aeroport. Era plin de turiști.

– Te descurci singură de acum? o întrebă funcționarul de la ambasadă.

– Cu siguranță.

– Transmite-i salutări lui Henry din partea mea.

– O voi face. Și... mulțumesc.

Ar fi vrut să-și cumpere ceva de mâncare, dar îl zări. El nu apucase încă s-o vadă. Era evident că și el pleca tot cu acest avion. Ea nu apucase să-i transmită reportajul lui Henry, iar dacă Tooley o vedea, acest lucru nu mai avea cum să se întâmple.

Când auzi că se anunța zborul ei, văzu doi ofițeri de pază ai aeroportului, luă o mină speriată și fugi spre ei.

– Ajutor! le spuse în engleză. Bărbatul de acolo...

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Bărbatul acela înalt, cu părul roșu.

– Soldatul?

– Da.

– Ce s-a întâmplat, miss?

– Și-a descheiat pantalonii și...

– Ăsta crede că poate să facă orice în țara noastră? zise celălalt în spaniolă.

– Un american arogant, zise și celălalt. Să-i dăm o lecție înainte să facă asta cu una din femeile noastre.

Cei doi se îndreptară spre locul în care se afla Tooley; acesta făcu un lucru foarte neinspirat. O văzu și-i zâmbi. Cei doi se repeziră spre el.

Când se afla foarte aproape de îmbarcare, îl văzu pe Tooley escortat de cei doi bărbați. Știind că nu avea acte de identitate la el, îi va lua ceva timp să se lămurească cu cei doi ofițeri. Între timp, ea va fi la Miami, scriindu-și reportajul. O, da, cea mai dulce răzbunare!

Capitolul 10

– Bună seara. Sunt Ned Cooper; ascultați Newsline.

Se transmitea un film despre Tamoros, iar vocea crainicului oferea detalii despre invazie. Eduardo Centavo îl îmbrățișa pe Tooley, iar mesajul lui era foarte clar; Tooley fusese unul din cei care înlăturase dictatura militară din Tamoros.

– În seara asta îl avem alături de noi pe reporterul de la New York Tribune, bărbatul care a lucrat sub acoperire ca membru al forțelor invadatoare, vechiul meu prieten și coleg, Jim O'Toole.

– Mă bucur că m-ai invitat, Ned.

– Din Tamoros, ne vorbește Eduardo Centavos.

Apoi Ned i se adresă lui Tooley:

– Cum naiba ai reușit să pui toată invazia la cale, Tooley?

Tooley părea foarte obosit, dar nu uita să arboreze rânjetul său obișnuit, care pe Bolivia o scoase din sărite.

Acesta ar fi trebuit să fie interviul ei. Dar reportajul ei despre o femeie reporter care a fost luată prizonieră în junglă și apoi a făcut parte din forțele invaziei era mult mai interesant decât ce scrisese Tooley despre aventurile sale din junglă.

Deodată, Ned îl întrebă:

– Ce-mi poți spune despre reportera aia de la Times? Cum arăta?

– Ned, știi cum sunt femeile reporter care consideră că în zonele de luptă ar trebui să existe aer condiționat....oricum, era o pacoste...

Bolivia lovi ecranul televizorului cu piciorul și scăpă de figura lui arogantă.

***

Se mai calmă când își revăzu prietenele, pe Anne și pe Sandy.

– Arăți foarte bine, îi spuse Anne.

– Este uimitor ce pot face șamponul și un duș bun, răspunse Bolivia. Sandy vine?

Rochia pe care fu nevoită s-o probeze i se potrivi perfect chiar de la început.

– Ce voi încălța la rochia asta? întrebă Bolivia, uitându-se la gleznele care purtau urmele lanțurilor cu care fusese legată.

– Sandale, cu sau fără tocuri.

Sandy le aștepta în restaurant.

– Ar trebui să vezi ce frumos s-au purtat cu mine după ce m-au ținut închisă... începu Sandy. Dar acum, Bolivia, vreau să aud ce ne vei povesti despre aventura ta.

– Ai citit reportajul meu?

– Pe cel despre invazie, nu, doar pe cel despre bărbatul cu părul roșu. Mi-am închipuit c-ai fugit cu el.

– Dacă te referi la acel gunoi numit Tooley... începu Bolivia. Știți ce mi-a făcut? M-a legat!

– Și tu nu l-ai lovit? Știi tu, una din acele lovituri bine țintite... Păcat, am crezut că te-ai îndrăgostit de un bărbat de calitate.

– Mai bine să comandăm, pentru că mor de foame, le spuse Bolivia.

– Îl iubești? o întrebă Anne.

– Nu, nu mi-a mai plăcut.

– Cum așa? Ți-a plăcut când era în scaunul cu rotile și acum nu-ți mai place?

– Știți ce mi-a făcut în cele din urmă? M-a legat fedeleș și m-a încuiat în camera hotelului ca să transmită el articolul în exclusivitate.

Sandy și Anne schimbară priviri.

– Dar și tu ai fi făcut același lucru.

Bolivia lăsă ochii în jos.

– A, era să uit, zise Anne. Repetiția va fi în casa lui Jack vineri seara.

– Și petrecerea burlacilor? întrebă Sandy.

– Am ceva mai bun în minte, dar va fi o surpriză.

Ar fi putut fi cea mai bună săptămână din viața Boliviei. După publicarea articolului în exclusivitate, ar fi

început să primească invitații de la toate posturile de televiziune, să fie tratată ca reporterul anului. Dar oriunde se uita, îl vedea pe Tooley. Chiar când se felicita că trecuseră câteva ore fără să se gândească la el, intră într-un magazin unde-l văzu pe coperta unei reviste. Iar dacă intra într-un bar îl și vedea vorbind pe un post de televiziune.

Ce-i drept, fusese și ea invitată să vorbească despre Tamoros, dar când ajunse acolo o aștepta un grup de refugiați care o întrebară tot despre el.

În repetate rânduri ridică receptorul să-i telefoneze, să aibă o discuție aprinsă cu el. Apoi își aminti observațiile pe care le făcuse despre ea la televiziune și trânti receptorul. Cel mai bine era să se ducă tot mai departe de el; numai astfel îl putea da uitării.

***

Supriza Annei a fost o invitație pentru cele trei prietene la un salon de cosmetică; doar ea știa ce le va oferi. Sandy și Bolivia, care nu mai vizitaseră un astfel de salon, nu știau la ce să se aștepte. Înotară în piscină, se bronzară, apoi consumară niște sandvișuri minuscule, cât să nu sufere de foame. Apoi au trecut la masaj și saună. Li s-au făcut tratamente faciale, părul le-a fost șamponat și tratat. Bolivia și l-a mai scurtat, Sandy l-a tăiat scurt, doar Anne și-a făcut câteva șuvițe.

Bolivia s-a strecurat afară și s-a întors cu o sticlă de șampanie. La întoarcere , le-a găsit pe cele două făcându-și manichiura și pedichiura; apoi și-au îmbrăcat rochiile.

Deveniră toate sentimentale și nostalgice realizând că o perioadă frumoasă din viața lor se încheia.

– Trebuia să se întâmple odată, zise Sandy, la care efectele șampaniei începuseră să se vadă imediat.

– Parcă v-am mai spus doar că nu plec nicăieri, le potoli Anne.

– Da, dar nu va mai fi la fel.

– Pe mine mă puteți vizita la Beirut, le spuse Bolivia.

– V-am spus că am un iubit nou? le informă și Sandy.

– Nu, cred c-ai neglijat tocmai acest fapt.

– L-am invitat la cununie, le spuse Sandy.

– Eu n-am chef să-mi aduc nici un iubit, se confesă Bolivia.

– Îl cheamă Chance, continuă Sandy. Chance Madrigal.

– E însurat? se interesă Anne.

– Nu.

– Vezi să nu te măriți și tu! îi spuse Bolivia, gândindu-se că toate prietenele ei se vor mărita și nu va mai avea cu cine să iasă la bere când va reveni în oraș.

– Nici nu sunt sigură că-mi place! exclamă Sandy, indignată. Apoi începu să plângă fericită, pentru că prietena lor, Anne, își găsise bărbatul potrivit.

– Anne va fi o mireasă foarte frumoasă, acum îmi pare rău c-am refuzat să îmbrăcăm rochii roz de domnișoare de onoare.

Anne le zâmbea.

Bolivia gândea că nunta Annei va avea loc într-o zi perfectă. Nu era nici cald nici frig, nu ploua nu bătea vântul.

Se duseră la apartamentul ei să se îmbrace cu rochiile, apoi urcară în Oldsmobilul închiriat de Anne pentru nuntă și plecară spre casa lui Jack din Coral Gables.

Nici nu ajunseră bine, că imediat începură să sosească invitații.

– Ți-ai invitat și foștii iubiți? o întrebă Sandy.

– Acum țin de domeniul trecutului, o liniști Anne. Apropo, Bolivia, l-am invitat și pe Henry.

– Pe șeful meu? exclamă Bolivia.

Anne arăta atât de frumos în rochia de mireasă ! Sandy nu mai părea de doisprezece ani ca de obicei, ci de cincisprezece.

Bolivia nu-și dădea seama cum arăta. Se îmbrăca mereu sport, așa că rochia lungă o stânjenea teribil. Ca s-o vadă mulțumită pe Anne, acceptase să se rujeze cu un ruj corai dar refuzase machiajul. Pălărioara îi plăcea, la fel și florile de pe borul acesteia.

– Când coborâm? le întrebă.

– Când începe muzica.

– Care muzică? întrebă Bolivia.

Anne le privi un pic stânjenită.

– Mama a insistat să cânte la pian.

Porniră spre scară , dar observară un tip cu o cameră care înregistra orice mișcare. Intrară toate în sufrageria casei, unde avea loc ceremonia.

Jack stătea lângă preotul care urma să-i cunune. Anne și Jack își ocupară locurile în fața preotului.

Se auzi soneria.

Preotul ridică din sprâncene și începu. Bolivia se abținu să verse lacrimi, dar când Anne și Jack se îmbrățișară și se sărutară în final, se simți cam emoționată.

– Masa și băutura sunt servite afară, spuse Anne tuturor.

Atunci, Bolivia îl zări.

– Dumnezeule! exclamă Sandy. El este ...?

Bolivia încuviință, neputând să-și ia ochii de la el. Tooley se bărbierise, păstrându-și doar mustața, iar părul lung îi era legat la spate.

Lumea invitată se dădu la o parte spre a-i face loc să treacă. Bolivia nu putu să nu recunoască; era un bărbat frumos, îmbrăcat într-un costum impecabil.

– Este un tip fascinant, șopti Sandy. Arată ca și cum ar putea invada singur un teritoriu.

Bolivia se simți luată de mână și o văzu pe mama Annei.

– Nu te-am mai văzut de mult Bolivia! îi spuse aceasta. Tu când te măriți?

– N-am nici o grabă.

– Dar nu întineriți fetelor, le reaminti doamna Larkin și plecă.

– Cel de acolo e Tooley? o întrebă Anne pe Bolivia în șoaptă.

– Cine l-a invitat?

– Se pare că Henry.

Bolivia se încuie în baie.

– Bolivia, ieși de acolo și comportă-te ca un adult! Vreau să mi-l prezinți pe Tooley.

– De ce nu te duci să te prezinți singură?

– Bolivia, este cununia Annei, n-o poți strica! Uite, un prieten vrea să-ți vorbească.

– Bolivia, am venit aici cu un coleg al nostru care te-a căutat la birou, iar când i-am spus că ești la cununie s-a autoinvitat.

– Tipul acela este la fel de drăgălaș ca o cobră care stă să te atace, Henry.

– Arăți foarte bine astfel îmbrăcată, Bolivia, îl auzi pe Tooley.

– Și tu cine te crezi? Humphrey Bogart, în Casablanca?

Bolivia se duse la chiuvetă își udă palmele, apoi le săpuni bine.

– Ce vrei să-mi faci, Bolivia? o întrebă Tooley când o văzu îndreptându-se spre el.

– Asta! zise ea punându-i palmele săpunite la ochi. Auzi un strigăt de durere, deschise ușa și fugi.

Tooley rămase pe loc, cu mâinile la ochi.

– Ce i-ai făcut? o întrebă Sandy.

– I-am săpunit ochii.

– Întotdeauna tratezi bărbații așa? o întrebă Chance, invitatul lui Sandy.

– Da, răspunse Bolivia ridicând bărbia sfidător.

Bolivia se îndreptă spre o altă amică a lor, Ginger, căreia îi ceru mașina, ca să plece.

– Bolivia, nu poți pleca acum, o opri Ginger.

– Vrei să pleci undeva? auzi vocea lui Tooley.

Se întoarse spre el, gata să-i arunce paharul cu șampanie în ochi, dar el o prinse de încheietură și șampania se vărsă pe podea.

– Nu te-au învățat părinții ce trebuie să eviți să faci în public? o întrebă el. Uite ce mi-ai făcut! Dar nu sunt supărat pe tine. Nu sunt supărat nici pentru ce mi-ai făcut la aeroport. Nu m-am supărat, pentru că mi-a plăcut articolul pe care l-ai scris. Era plin de clișee, dar la ce mă puteam aștepta?

Bolivia strânse din pumni, se dădu un pas înapoi, dar el o prinse din nou de încheietura mâinii.

– Știi că mai poți fi legată.

– N-ai îndrăzni!

Sandy se apropiase de Tooley, întinzându-i un cordon puternic.

– Nu pot să cred! exclamă Bolivia. Prietena mea face corp comun cu dușmanul!

***

Bolivia ar fi vrut să-l lovească pe Tooley dar și să-l sărute. Ar fi vrut să-l ucidă dar și să facă dragoste cu el. O, de ce se îndrăgostise tocmai de bărbatul pe care-l ura? Îl văzu apropiindu-se.

– Îți amintești ce probleme mi-ai creat la aeroport?

– Da.

– A durat ceva până au înțeles despre ce era vorba. Am înțeles că pleci la Beirut. Singură?

Ea își mușcă buzele, evitându-i privirea.

– Poate m-am gândit să te iau cu mine. Ca asistent. Dar ți-am spus vreodată cât te urăsc, Tooley?

– Da, iubito, și eu te urăsc la fel de mult, îi răspunse el, o prinse în brațe și o sărută.

– Ai văzut scena? Anne o întrebă pe Sandy.

– Am văzut-o.

– Cred că într-un minut se vor lua la bătaie.

Sandy zâmbi.

– Da, asta vă urma.

– Ți-ai imaginat-o vreodată pe Bolivia atât de înnebunită după un bărbat?

– Niciodată.

Anne zâmbi.

– Sunt un cuplu perfect.

– Un cuplu alcătuit în ceruri.

Anne pufni în râs:

– Acum vorbești ca maică-mea!

Sfârșit